

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 94

De chèque-vervalscher .

10 cents.
België 25 Centimes

„In naam der wet neem ik u gevangen,” voegde de detective den niets kwaads vermoedende toe.

Fotografeeren verhoogt het Reisgenot!

.....
Astra-camera's en foto-artikelen zijn de besten.
„IMPERIAL”platen
zijn de snelste en meest betrouwbare.
Verkrijgbaar in elken Foto-handel.

Vraagt het gratis *Astra* handboekje No. 3 bij

□ □ **E. FISCHER Jr.** □ □
88, GELDERSCHEKADE :-: AMSTERDAM

Wilt U weten

iemands adres, zijn gedrag of financiële gesteldheid; of Uw personeel betrouwbaar is;

Wilt U inlichtingen

over iemand uit Uwe naaste omgeving; over verbintenissen en de personen met wie men deze wil aangaan, wendt U dan tot de

Afdeeling van de „Nieuwe Rotterdamsche Veiligheidsdienst”

Kantoor: Gelderschekade 27a (Beursplein). Tel. Int. 3680. Directie: Verschoor & Co.
Bekwame Detectives in dienst. Hoog geplaatste personen behooren tot onze cliënten.

van Personen en Zaken in Binnen- en Buitenland

Indisch Leger

INLICHTINGEN voor dienstneming zijn kosteloos te verkrijgen bij de Koloniale Reserve en bij de Rijksagente

HANDGELD f 225.— voor vrijwilligers en
f 200.— voor miliciens.

PENSIOENEN IN DE WEEK f 5—f 13
Voor onderluitnants f 24.—

Militieplichtigen, die gedurende 3 jaren in Indië hebben gediend, worden bij eene oproeping onder de wapenen voor herhalingsoefeningen van de lichte en het korps, waartoe zij behooren, buiten die oproeping gelaten.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.
UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. EICHLER“, SINGEL 235, — AMSTERDAM

DE CHEQUE-VERVALSCHER

EERSTE HOOFDSTUK.

De liefdesavonturen van Baxter.

De groote klok van het hoofdbureau van politie te Scotland Yard sloeg juist half tien, toen de „vloot“ met den hoed in zijn nek, geheel buiten adem de breede trap van het gebouw besteeg en zich in vliegende haast naar zijn vertrek begaf.

Toen hij de deur opende, vond hij Baxter daar reeds, die voor zijn schrijfbureau zat met een groote doos vóór zich, en die bezig was allerlei portretten te bekijken.

Toen hij de deur hoorde openen, keek hij verwonderd om.

Daarna maakte hij een spottende buiging en zei:

„Ik ben je inderdaad zeer dankbaar, waarde heer Marholm, dat je toch nog zoo goed bent, heden te verschijnen”.

Marholm hing zijn hoed en jas aan den kapstok en terwijl hij op den inspecteur toetrad, antwoordde hij:

„Ik vraag u vergeving, inspecteur, dat ik zoo laat ben gekomen. Maar de schuld ligt niet aan mij; want de trein, waarmede ik iederen morgen te Londen kom, kreeg onderweg eenig letsel, doordat een rad van een der wagens brak en waardoor een half uur oponthoud ontstond.”

Baxter haalde de schouders op.

„Het breken van een rad! Beweer tegenover mij iets

dergelijks toch niet. In jou hersens schijnt een rad gebroken te zijn. Wie weet, waar je weer rond geboemeld hebt!”

Marholm ging voor zijn schrijfbureau zitten.

„U moet mij niet voor iemand aanzien, die zoo is als u bent,” zei hij kalm.

„Als er iemand is, die soms rondsleutert, dan bent u dat, omdat u vrijgezel bent, maar ik, als hoofd van een gezin, doe dat *niet*.”

Baxter sloeg met zijn vuist op de tafel.

„Je bent een ezel en een brutale idioot”, schreeuwde hij. „Hoe *durf* je het te wagen om te beweren, dat ik soms aan het boemelen ga?”

Als jij je dat nog eens veroorlooft, dan zal je zoo gestraft worden, dat hooren en zien je vergaat”.

De „vloot“ stak zijn pijpje op, rookte eenige oogenblikken en antwoordde toen:

„Ik begrijp niet, inspecteur, waarom u zoo driftig wordt. Wat ik u zeg, weet ik immers van u zelf, want u zult u nog wel herinneren, dat ge mij persoonlijk verteld hebt, dat ge soms weken lang iederen nacht voor „dienstzaken” buitenshuis zijt en daarom vind ik het enzin, dat gij u er over ergert, als ik dat nog eens op het tapijt breng.”

„Dan moet je met je woorden in het vervolg iets

voorzichtiger zijn", zei Baxter, die langzamerhand kalmer werd.

„Ik verzoek je om voortaan onderscheid te maken tusschen rondboemelen en nachtelijke inspecties, die uit mijn dienst voortspruiten.”

„Goed,” zei de „vloer”, „dat zal gebeuren. Ik heb niet geweten, dat u zoo prikkelbaar zijt, om dadelijk boos te worden over een ondoordachte uitdrukking.”

„Ja,” antwoordde Baxter, „ik *ben* nu eenmaal zoo prikkelbaar. Ik heb ook een ander soort eergevoel dan jij.”

Marholm begon te lachen.

„Dat komt mij ook zoo voor, inspecteur. Ik heb dat reeds dikwijls opgemerkt. Maar ik ben niet jaloersch op uw eergevoel, het mijne is voldoende voor mij.”

De inspecteur van politie ging achterover in zijn stoel zitten, sloeg zijn beenen over elkander en trok een gezicht alsof hij een der eerste grootste grondeigenaren van het vereenigd koninkrijk was.

„Dat geloof ik wel, Marholm.”

Marholm haalde de schouders op en deed, alsof hij dit beleedigende antwoord niet begrepen had.

Hij zei:

„Maar inspecteur, wat zijn dat toch voor papieren, die u daar op uw schrijftafel opstapelt.”

Baxter keerde zich om en begon zich opnieuw met de portretten, die hij voor zich had, bezig te houden.

„Laat je domme uitdrukkingen toch achterwege, Marholm. Dat zijn geen gewone papieren, maar portretten van personen, die voor mij, in mijn hoedanigheid van inspecteur van politie, een groote beteekenis hebben.”

„Dat hebben zij niet voor u als inspecteur,” antwoordde de „vloer”, „maar als privaat persoon”.

Baxter keek zijn secretaris aan.

„Wat is dat nu weer voor een opmerking,” zei hij. „Men wordt uit jou nooit wijs.”

De „vloer” klopte de asch uit zijn pijpje.

„Het is toch anders zoo moeilijk niet om mij te begripen, inspecteur,” antwoordde hij met een vriendelijk gezicht. „Want de vrouwen, wier portretten ge voor u hebt, zijn toch allen vroeger met u in relatie geweest.”

Waarom u deze portretten heden te voorschijn hebt gehaald, kan ik natuurlijk niet weten. Als ge ze nog eens wilt bekijken, dan wensch ik er u veel genoegen mede.”

Baxter sprong op, ging naar Marholm toe en hield hem zijn vuisten voor het gezicht.

„Marholm!” zei hij langzaam, en legde daarbij op ieder woord den klemtoon, „als jij je nog *eenmaal* dergelijke onbeschaamde uitdrukkingen veroorlooft, dan zal ik je op je ribbenkast spelen.”

De kleine secretaris sprong strijdlustig op en stroopte zijn mouwen omhoog.

„Moeten wij weer vechten?” vroeg hij.

„Ik ben bereid; ik moet u buitendien nog revanche geven voor de beide keeren, dat u door mij behoorlijk bent afgeranseld.”

Baxter was naar het venster gegaan en maakte een afwijzende beweging.

„Je bent gek, Marholm, en je geheugen schijnt vreeselijk te hebben geleden, want anders moest je nog wel weten, dat niet *ik* maar *jij* de meeste klappen hebt gekregen.”

De „vloer” scheen tot vechten gereed en antwoordde:

„De vraag, wie van ons beiden de sterkste is, kunnen wij gemakkelijk uitmaken. Laat ons dus opnieuw vechten. U zal de eer hebben, den eersten stoot te mogen toebrengen, inspecteur, ofschoon ik de gedaagde ben.

Dus er maar op los! Een — twee — drie —!”

En bij drie deed de kleine secretaris met de gebalde vuist een aanval, zonder zijn chef te treffen.

Want deze redde zich met een kloeken sprong, kwam op zijn stoel terecht en riep:

„Laat je dwaasheden nu toch eindelijk, Marholm! Ten eerste is er geen reden om elkaar in de haren te vliegen, ten tweede zou alle respect verloren gaan, die je aan mij, je chef, verschuldigd zijt en ten derde — zou je bekrompenheid er nog meer door bekend worden. — Ik heb met de vrouwen, wier portretten ik hier heb, vroeger volstrekt geen relaties gehad, maar dat zijn alle misdadigsters, waarmede ik als chef van politie alleen te maken heb.”

De „vloer” begon zoo te lachen, dat zijn stoel er van schudde.

„Aardige misdadigsters!” zei hij spottend. „Ik geloof, dat u met zulke dames gaarne uw gansche leven samen zoudt willen blijven.”

De brieven, die u daar voor u hebt liggen, zijn alle minnebrieven. Met dergelijke personen zou ik ook relaties kunnen aanknoopen, als ik er maar lust toe had.”

Juist toen Baxter, rood van woede, een strafpredikatie tegen zijn onbeschaamden secretaris wilde houden, werd er aan de deur geklopt.

„Binnen!” riep de inspecteur.

Een agent van politie kwam binnen en legde een verzegelden brief voor Baxter op de schrijftafel, keerde zich om en verliet het vertrek, waarna hij de deur achter zich dichttrok.

„Nijlpaard!” bromde de inspecteur; „die Iersche dikkoppen maken met hun voeten een geweld alsof zij het heele hoofdbureau in den grond willen stampen.”

Daarna nam hij den brief, opende en las dien.

De „vlooi” keek zijn chef opmerkzaam aan en zag met innig genoeg, dat diens gelaat betrok. Na een poos overhandigde hij den brief aan zijn secretaris en zei:

„Lees toch eens, Marholm. Misschien kan jij er wijs uit worden.”

Marholm nam den brief en las het volgende:

„De chef van de keizerlijke politie te Petersburg deelt beleefd aan het hoofdbureau van politie te Scotland Yard mede, dat de Russische nihilist Djimitri Wassilleff voor veertien dagen Rusland heeft verlaten en naar Londen vertrokken is.

De keizerlijke politie te Petersburg is gewaar geworden, dat het verblijf van Wassilleff te Londen ten doel heeft om een groote chèque-vervalsing te plegen.

Deze mededeelingen, die de politie te Petersburg langs particulieren weg ontving, kunnen tot ons leedwezen niet nader omschreven worden. Wij verzoeken het hoofdbureau van politie te Scotland Yard, om genoemden Wassilleff, gedurende zijn verblijf te Londen, scherp in het oog te houden. Buitendien verzoeken wij u ons onmiddellijk telegrafisch bericht te zenden, als hij te Londen gearresteerd mocht worden.

Petersburg, 21 Februari 1909.

De hoofdcommissaris van de keizerlijke politie,
Baron FRIEDRICHS.”

De „vlooi” las deze kennisgeving tweemaal over, voordat hij den brief aan Baxter terug gaf.

„Men schijnt ginds in het heilige Rusland, uit vrees voor de nihilisten, niet meer te kunnen slapen,” zei hij na een poos.

„Deze baron Friedrichs is sedert lang door zijn anarchistenvrees ten spot van de geheele wereld geworden.

In allen geval kan ik u verzekeren, inspecteur, dat ik den man niet benijd.

Ik ben liever de eenvoudige secretaris van Scotland

Yard, dan de chef van de keizerlijke politie te Petersburg. Ik behoef er ten minste niet altijd bang voor te zijn, dat er plotseling een bom onder mijn stoel geworpen wordt.

Als wij beiden soms ook al eens met elkander vechten, dan blijft het toch altijd binnen de vier muren.”

„Als jij al die dingen nu eens onaangeroerd liet en mij liever wildet zeggen hoe je over den brief denkt,” zei Baxter tot zijn beminden secretaris.

De „vlooi” stak opnieuw zijn pijpje op, dat onder het lezen was uitgegaan.

Hij haalde de schouders op en antwoordde:

„Hoe ik daarover denk, inspecteur? Ik denk, dat de politie te Petersburg net zoo laksch is als wij hier in Londen.

Als het er op aan komt, dan arresteeren wij beiden geen misdadigers. Daarmede kunnen zij zich daar ginds bezighouden. Het is nog een waar geluk, dat menig misdadiger nog dommer is dan wij.

Want als enkelen van deze kerels niet zoo vriendelijk waren, om zich uit medelijden met ons vrijwillig te laten vatten, dan hadden wij hier in Scotland Yard niets te doen”.

Marholm trok zijn schouders op.

Want Baxter had den brief uit Petersburg in elkan- der gefrommeld en wierp hem woedend naar zijn secretaris.

„Jij idioot!” schreeuwde de geweldige van Scotland Yard, „je schijnt van leugens aan elkander te hangen. Jij bent mijn ongeluk, je bent een nagel aan mijn doodkist! Als iemand hoorde, hoe jij over ons denkt, dan moest hij wel gelooven, dat Scotland Yard niets anders is dan één groot krankzinnigengesticht”.

„Als men mijn verklaring niet zou willef gelooven”, zei de „vlooi” lachend, „dan zou ik hem aanbevelen om den raad van John C. Raffles in te winnen, omtrent de Engelsche politie”.

Ik geloof zeker, inspecteur, dat niemand, als hij lord Lister heeft aangehoord, er nog aan twijfelt, dat Scotland Yard het grootste Engelsche krankzinnigengesticht is”.

Thans zou de wensch van Marholm toch nog vervuld worden. Want, in weerwil van de treurige ondervindingen, die hij nu reeds verscheiden keeren van de krachten van zijn secretaris had opgedaan, sprong Baxter op en viel op Marholm aan.

Waarmede de inleiding tot een nieuw gevecht begonnen was.

TWEEDE HOOFDSTUK.

De chèque-vervalscher.

Over het Strand, de vóórnaámste straat van Londen, verspreidden de electriche lampen hun schitterend licht. Een door dikken mist bezwangerde Februari-avond hing over de stad.

Het was precies negen uur, toen een elegant gekleed heer, van omstreeks dertig jaren, de vestibule van het Hotel „Imperial” betrad en zich naar het secretariaat, dat aan den linkerkant lag, begaf.

Hij wendde zich tot een in het zwart gekleed jong-mensch, dat achter een marmeren tafel stond.

„Zijn er in mijn afwezigheid soms brieven voor mij gekomen?” vroeg hij.

Aan den toon, waarop hij sprak, bemerkte men den tongval van een Rus.

De ambtenaar keek naar den brievenhouder en antwoordde:

„Er is niets voor u gekomen, graaf.”

Uit den toon waarop hij dit zeide, bleek duidelijk, dat het hem onaangenaam was, dit antwoord te moeten geven.

„Ik dank u zeer.”

Na deze woorden keerde de vreemdeling zich om, ging naar de vestibule en liet zich met de lift naar de tweede étage brengen, waar zich zijn vertrekken bevonden.

Hij ging door de lange gang, die met dikke, roode loopers bedekt was, totdat hij voor een vertrek stilstond en aan de deur klopte, die geopend werd.

„Goeden avond, Wera Iwanowna Rastschatin”, zei hij luid, ontdeed zich van zijn pels en hoed en hing die aan een kapstok.

Toen hij binnenkwam, keerde een vrouw, die blijkbaar op hem gewacht had, zich langzaam om.

Zij had aan het venster gestaan en door de op zij geschoven gordijnen op straat gekeken.

„Goeden avond, Djimitri Wassilleff,” antwoordde zij, daarbij een vragenden blik op hem werpend. „Ik wacht reeds een uur op je.”

Hij ging naar haar toe en bracht haar blanke hand, die zij hem toestak, aan zijn lippen.

Zijn onrustig starende oogen keken in haar schoon gelaat en naar haar slanke, koninklijke gestalte.

„Vergeef het mij, Wera, dat ik je zoo lang heb laten wachten. Maar mijn voorbereidingen voor den slag, dien ik heden slaan wil, eischen meer tijd dan ik voorzien kon.”

De schoone vrouw was in een fauteuil gaan zitten en de Rus, die haar voorbeeld volgde, trok eveneens een stoel naderbij en nam vlak bij haar plaats.

„Heb je succes gehad?” vroeg zij en vestigde daarbij een koelen blik op hem.

Djimitri Wassilleff haalde een gouden étui te voorschijn, opende het en stak haastig en zenuwachtig een sigaret aan.

„Morgenavond zullen wij een millioen bezitten,” antwoordde hij en stak het étui weer in zijn borstzak.

„Wera Iwanowna Rastschatin was opgestaan en boog zich over hem heen.

Zij legde haar hand zwaar op zijn arm.

„Hé, lieveling”, zei de man lachend. „Wees wat voorzichtiger; ge hadt u bijna aan mijn sigaret gebrand.”

De vrouw ging weer in haar fauteuil zitten en deed moeite om kalm te blijven.

„Zeg eens, Djimitri, is wat je mij zoo even van het millioen pond sterling verteld hebt waarheid, of tracht je mij slechts gerust te stellen?”

De Rus was opgestaan en ging, met zijn handen in de zakken en het hoofd voorover gebogen, eenige malen het vertrek op en neer.

Daarna bleef hij plotseling voor zijn schoone vriendin staan, nam de sigaret uit den mond, en zei, terwijl hij met overdreven beleefdheid voor haar boog:

„Je vraagt mij, om je volgens eer en geweten de waarheid te zeggen?

Ik ben er blij om, dat je deze goede hoedanigheden

van een gentleman nog in mij veronderstelt. Dat zal voor mij een prikkel zijn om dit vertrouwen te rechtvaardigen.

Ik zeg je dus nogmaals bij mijn eer en geweten, dat wij morgenavond een millioen pond sterling rijker zullen zijn!

„Alles is met de nauwkeurigste stiptheid geregeld. De chèque, die ik uitvaardigde, is zóó meesterlijk vervalscht, dat men daarop morgen vóórmiddag aan de Bank van Engeland zonder twijfel een millioen pond sterling zal uitbetalen.

„Als wij maar een beetje geluk hebben, dan bemerkt men van den reuzenzwengel niets vóórdat er een week verlopen is en dan zijn wij al lang verdwenen en waarschijnlijk al bezig om ons in den vreemde een mooie woning uit te zoeken, want ik veronderstel dat men met een millioen pond sterling zich het wel gemakkelijk zal kunnen maken”.

De Russin was opgestaan en naar den grooten spiegel gegaan, die in een hoek van het vertrek stond.

Daarvoor bleef zij staan, boog zich voorover en haar onderzoekende blikken bekeken iederen trek van haar gelaat, iedere lijn van haar trotsche, weelderige en toch slanke gestalte.

Bewegenloos bleef zij eenige oogenblikken in deze houding staan, keerde zich daarna om en wierp het hoofd achterover. Een spottende trek kwam op haar schoon gelaat.

„Ach”, mijmerde zij. „Als de dag van morgen mij toch eens geluk bracht! Ik heb dikwijls des nachts niet kunnen slapen, als ik er aan dacht, dat ik het ouderlijke huis, mijn vaderland, mijn naam en eer er aan heb geofferd, om jou op je donkere wegen te vergezellen.

Maar een millioen pond sterling is een grooter vermogen dan menig vorst bezit en met dit geld zul je mij betalen, wat ik om der wille van jou vaarwel heb gezegd.

Misschien is het mogelijk dat ik in de roes der vermakelijkheden, en in den glans der weelde het verdriet te boven kom, dat ik gevoelde, toen ik den heiligen grond van mijn groot Russisch vaderland verliet.

Van het eerste oogenblik af, waarop ik jou zag, ben je mijn noodlot geweest. Ik ben tot je slavin verneederd, heb alles gedaan, wat je verlangdet, ben je in nood en ellende gevolgd en wist niet eens, wanneer deze ellendige toestand een einde zou nemen.

Maar als je nu rijk wordt — Djimitri Wassilleff —

dan zou ik mij wreken op de menschen, die ons tot dusver vervolgd hebben als wilde beesten.

Schoonheid en rijkdom — daarmee kunnen wij hun lichamen vertrappen en hun bestaan vernietigen!”

De man was opgesprongen en trok haar naar zich toe. Hij bedekte haar gelaat met gloeiende kussen.

Eenige minuten lag zij bewegenloos in zijn armen. Daarna maakte zij zich vrij en ging weer op haar stoel zitten.

Zij steunde haar hoofd met de handen en keek naar het tapijt, dat op den grond lag.

Haar gezicht nam weer een koude, loerende uitdrukking aan.

„Aangenomen, dat de geschiedenis met de valsche chèque je gelukt — ook dan kunnen wij Londen nog niet dadelijk verlaten, ten minste als wij ons niet in opspraak willen brengen. Want de politie zou zeer zeker de lijsten der vreemdelingen in de verschillende hotels nauwkeurig onderzoeken en dan zou immers blijken, dat wij op denzelfden dag vertrokken waren waarop het geval met de valsche chèque aan de Engelsche Bank heeft plaats gehad en zodoende zouden wij binnen vier en twintig uren gearresteerd zijn”.

De Rus wierp onwillekeurig zijn sigaret in de kachel. Zijn gelaat betrok en hij sprak:

„Het is ellendig, dat je door je voortdurend twijfelen en je angst mijn plannen telken keere weet te belemmeren”.

Wera Iwanowna Rastschatin haalde de schouders op.

„Je bent een zot!” zeide zij. „Verstand gaat boven dapperheid en menschen van jouw soort moesten zich dat steeds voor oogen stellen. Door maar blindelings op het doel af te gaan, kun je slechts bereiken, dat men je voor den tijd van tien jaar onschadelijk zal maken.

En nu hoop ik toch, mijn beste, dat jij onderscheidingsvermogen genoeg bezit, om de voorkeur te geven aan een weelderig bestaan als millionnair aan de zijde van een mooie vrouw, boven het ellendige bestaan van een tuchthuisboef.”

Het verachtelijke, dat in deze woorden lag, scheen den chèque-ervalscher wakker te schudden.

Een uitdrukking van angst vertoonde zich op zijn gelaat.

„En welken raad zou je mij geven als ik je daarom vroeg?”

De Russin begon weer spottend te lachen.

„Ik kan je geen goeden raad geven, want dien zou jij waarschijnlijk toch niet opvolgen. Maar ik wil je

den naam van den man noemen, die ons helpen kan."

„En wie is die man?"

„De inspecteur van politie van Londen."

„Baxter?" vroeg hij.

De Russin antwoordde toestemmend.

„Wel zeker — James Baxter."

Wassilleff ging zitten en begon te lachen.

„Ik geloof, dat de vrees je het verstand benomen heeft, want anders kan ik niet begrijpen, waarom je den naam van een man noemt, die zeer gevaarlijk voor ons is."

De vrouw bleef intusschen kalm; er speelde een spottend lachje om haar lippen.

„Sta mij toe, mijn beste," antwoordde zij vriendelijk, „om je geheugen een beetje tegemoet te komen.

Het is voor onze veiligheid hoogst noodzakelijk om de vriendschap van Baxter te zoeken. Want niemand zal het wagen om menschen te verdenken, die zich in gezelschap bevinden van den hoogsten politie-ambtenaar van Londen. Zijn tegenwoordigheid zal alle vermoedens van ons afwenden."

De Rus bleef nog eenige minuten in diep gepeins verzonken.

Daarna sprong hij plotseling op, ging naar de Russin, — vatte haar beide handen en sprak:

„Wera, als jij dit kunstje in orde kunt brengen, dan zou ik je bewonderen!"

De mooie vrouw keek weer met loerende oogen naar

den man, die voor haar stond en nog steeds haar handen vasthield.

„Wees onbezorgd, vriend," antwoordde zij, terwijl zij haar handen terugtrok. „Ik heb de laatste dagen, terwijl jij je voorbereidingen hebt gemaakt, ook niet stilgezeten, maar mij er mede bezig gehouden om de gewoonten van den inspecteur van politie Baxter te bestudeeren.

Het is mij gelukt, hem verscheidene malen te ontmoeten, zoodat hij mij zeker wel opgemerkt zal hebben".

Zij zweeg een oogenblik en voegde er toen lachend bij:

„Het brave hoofd van politie schijnt een groote liefhebber van vrouwen te zijn. Want toen wij elkander de laatste maal ontmoet hebben en ik hem goed in de oogen keek, ging hij dadelijk in dezelfde richting waarheen ik ging en liep mij wel een half uur lang achterna, zonder dat hij het durfde wagen, mij aan te spreken; omdat ik verder geen nota van hem nam, zal later zijn zelfvoldoening grooter zijn, wanneer hij eindelijk zijn doel bereikt en daardoor zal het voor ons beiden ook gemakkelijker worden — om ons doel te bereiken".

Bij deze woorden kwam er weer een raadselachtige trek op haar gelaat, waaruit men zien kon, dat zij hem verachtte.

DERDE HOOFDSTUK.

John C. Raffles.

Den volgenden morgen zat lord Lister met zijn jongen vriend Charly Brand aan de theetafel in een der aangenaam verwarmde vertrekken van de voornamc villa in de Regent Street.

De kleine, blauwe spiritusvlam onder den theepot wierp haar licht over het sneeuwwitte, damasten tafelkleed.

De beide vrienden hadden ieder een sigaret opgestoken, zaten gemakkelijk in hun leuningstoelen en waren bezig met het lezen van de „Times”, waarvan zij geregeld twee exemplaren ontvingen, opdat de een niet op den ander met het lezen daarvan behoefde te wachten.

Charly Brand wilde juist iets zeggen over de wedrennen, die den vorigen dag te Epsom waren gehouden, toen de Groote Onbekende hem met een afwijzende beweging het stilzwijgen scheen op te leggen.

„Wat mankeert je, Edward?” vroeg Charly, die opmerkzaam geworden was door het sombere gelaat dat Raffles trok.

„Heb je het artikel reeds gelezen over het bedrog met de chèque, dat gisteren heeft plaats gehad?” vroeg de Groote Onbekende.

Charly schudde het hoofd.

„Een chèquevervalsching? Dat moet ik dan toch dadelijk —”

Hij wilde de courant nazien.

„Laat dat maar, ik zal het je voorlezen”, antwoordde lord Lister.

Hij legde zijn sigaret neer en las het volgende:

„De Bank van Engeland voor een millioen bedrogen.

Gisteren heeft hier een reuzenzwandel plaats gehad, zooals men zelden in de annalen van de strafgeschiedenis kan vinden.

De zaak heeft zich als volgt toegedragen:

Gisteren, des voormiddags tegen elf uur, bood een voornaam gekleed heer aan de hoofdkas van de Bank van Engeland een chèque aan groot een mil-

lioen pond sterling, die uitgevaardigd was door de groote Petersburger hout-exportfirma Farrakoff en Cie.

Daar deze firma reeds sedert jaren een der klanten van de Bank van Engeland is en een enorm groot crediet bij haar heeft, had de kassier van de Bank niet het minste bezwaar om de chèque uit te betalen.

Later opgekomen achterdocht gaf den ambtenaar er echter aanleiding toe om zich met de firma te Petersburg langs telegraphischen weg in verbinding te stellen en toen bleek het, dat een reusachtig bedrog was gepleegd.

Het is een raadsel, hoe eenige dagen vooraf door de Bank van Engeland een brief werd ontvangen van de firma Farrakoff en Cie. te Petersburg, waarin het presenteeren van den wissel werd aangekondigd en men de Bank verzocht, het bedrag uit te betalen in banknoten van duizend pond sterling.

Men vermoedt nu, dat de zwendelaar te Petersburg geweest is en bij de firma des nachts heeft ingebroken, om daarna op het papier der firma den bewusten brief te schrijven, te stempelen en met de valsche onderteekening van de beide directeuren te voorzien.

Met het oog op de geslepenheid, waarop deze truc voorbereid en uitgevoerd werd, vermoedt men, dat de dader niemand anders is dan de Engelsche Tijn Uilenspiegel, John C. Raffles.

Dit vermoeden berust vooral op de persoonsbeschrijving, die de kassier van den vreemdeling geeft en tevens op het enorm groote bedrag. Dat alles wijst aan, dat Raffles de dader is, want het is bekend, dat deze man zich niet met kleinigheden ophoudt en tevreden stelt.”

Dat was de inhoud van het artikel.

De Groote Onbekende vouwde de courant zorgvul-

dig te zamen, legde haar weg en nam zijn sigáret weer op.

Charly Brand had zwijgend geluisterd. Eindelijk zei hij:

„Het is toch een groote laagheid van de Engelsche couranten om jou dadelijk te beschuldigen, precies alsof je reeds zoo laag gezonken waart om wissels te vervalschen! Nu kun je eens zien, hoe weinig de pers jou begrepen heeft”.

John C. Raffles moest onwillekeurig lachen over den ijver, waarmede zijn jonge secretaris voor hem in de bres sprong.

Maar dadelijk kreeg zijn gelaat weer een andere uitdrukking.

„Je hebt geen ongelijk met hetgeen je beweert, Charly”, antwoordde hij.

„De couranten hebben zich op een verkeerd spoor laten brengen door het hooge bedrag, dat er verduisterd is en verbeelden zich misschien, dat er buiten mij geen andere personen zijn, die het prettiger vinden, een millioen pond sterling inplaats van enkele shillings in hun bezit te hebben”.

Charly Brand zette een gezicht, alsof hij door een hond was gebeten.

„Misschien vind je het belachelijk, Edward, maar het is voor mij een onaangename gewaarwording, dat ik nu weet, dat er behalve jou, nog iemand bestaat, die brutaal genoeg is om een aanslag te durven wagen tot zulk een hoog bedrag.

Tot dusverre ben jij de eenige geweest en als het aan mij lag, dan zou ik door alle mogelijke middelen trachten te beletten, dat er een concurrent zich naast jou plaatste”.

De Groote Onbekende begon weer te lachen.

Hij stond op, ging naast zijn secretaris en streek hem over zijn hoofd.

„Je bent een goede kerel, Charly, omdat je zooveel van mij houdt”.

Hij haalde zijn gouden horloge te voorschijn, zag hoe laat het was en zei:

„Het is negen uur. Ik zal hem nu misschien reeds te zien kunnen krijgen.”

Daarop ging hij naar de telephoon en liet zich met het hoofdbureau van politie verbinden.

Na eenige oogenblikken was hij aangesloten en toen ontspon zich het navolgende gesprek:

„Spreek ik met het hoofdbureau van politie? Ja? — Goed! — Bent u secretaris Marholm?”

Hierd lord Lister. — Good morning Marholm!”

„Good morning!” luidde het antwoord. „De Engelsche couranten deelen mede, dat u de Bank van Engeland gisteren voor een millioen pond sterling hebt opgelicht. Dat is toch zeker onzin?”

De Groote Onbekende wendde zich onwillekeurig tot Charly Brand, zonder te bedenken dat deze de woorden van Marholm niet eens gehoord had.

Daarna bracht hij het toestel weer aan zijn oor en antwoordde:

„Ik geef u er mijn woord op, Marholm, dat ik met deze zaak in geenerlei betrekking sta. — Maar zeg mij eens, hoe komt het, dat u het tegendeel vermoedt, daar toch alle couranten beweren, dat alleen ik de dader kan geweest zijn?”

Lord Lister moest eenige oogenblikken op antwoord wachten en hoorde gedurende dit oogenblik door het toestel een geluid, alsof iemand het uitschaterde van lachen.

Eindelijk gaf de „vloer” het volgende antwoord:

„De zaak is hoogst eenvoudig. Reeds voor eenige dagen heeft de politie te Petersburg ons kennis gegeven van den voorgenomen zwendel met de chèque en ons de meeste oplettendheid aanbevolen. Wij kennen zelfs den naam van den bewusten oplichter en te oordeelen naar de beschrijving van den persoon, die de kassier ons van den zwendelaar gaf, was het dadelijk duidelijk voor mij, dat u met de zaak niet in betrekking staat. Want, zooals u zich zult herinneren, heb ik meermalen het genoegen gehad, met u in aanraking te komen. Maar Baxter zweert er op, dat de valsche chèque door u is gemaakt!”

„Maar waarom heeft Baxter de waarschuwing van de politie te Petersburg dan zoo in den wind geslagen?” vroeg lord Lister. „Hij had de geheele truc toch gemakkelijk kunnen beletten, als hij de Bank van Engeland tijdig genoeg gewaarschuwd had”.

De „vloer” lachte weer en zei:

„Natuurlijk had men de zaak kunnen verhinderen, maar mijn chef schijnt op dit oogenblik weer alle belangstelling verloren te hebben. Volgens mijn meening is hij verliefd, want ik heb gisternamiddag toevallig gezien, dat hij in Piccadilly Street een jonge, elegante dame, die hij reeds een heel eind achtervolgd had, aansprak en met haar in een rijtuig wegreed. En u weet immers wel, lord Lister, dat hij niet genaakbaar is, wanneer hij zich in zulk een toestand bevindt.

Ik geloof dat de wereld dan zou kunnen vergaan, terwijl hij er niets van bemerkte”.

Lord Lister moest onwillekeurig lachen.

„Groet uw chef van mij; van nu af wil ik iederen avond voor hem bidden, opdat hij nog vele jaren dom mag blijven.”

„Ik zal mij er wel voor wachten, hem dit te zeggen”, antwoordde de „vlooi”, „want de man wordt spoedig driftig, als hij verliefd is. Het is pas drie dagen geleden, dat ik met hem gevochten heb en dat zou zeer spoedig weer plaats hebben, wanneer ik hem uw wensch overbracht.

Buitendien zou het nadeelig voor mijn gezondheid zijn, als ik meer dan eenmaal per week met hem moest vechten”.

De Groote Onbekende proestte het uit.

„Wanneer ge het noodig acht, vriend Marholm, dan ben ik gaarne bereid, u les in het boksen te geven, dan zult ge u beter kunnen verdedigen.

In alle geval verzoek ik u, wanneer ge weer gaat vechten, uw chef voor mij een paar extra klappen uit te deelen. Ik zou u daar steeds dankbaar voor zijn.”

„Dat wil ik gaarne doen,” antwoordde de „vlooi”.

„Good morning, lord Lister.”

„Good morning, Marholm.”

Daarna werden de telefoontoestellen weer opgehangen.

Toen Raffles weer aan de ontbijttafel had plaats genomen, zei hij:

„Baxter verdiende eigenlijk, dat er reeds bij zijn leven een standbeeld voor hem werd opgericht, maar niet van steen.

Het wordt nu bekend, dat *hij* eigenlijk de schuldige

is aan de chèquevervalsching. Luister eens, wat Marholm mij verteld heeft.”

En thans herhaalde hij het geheele telephonische gesprek, dat hij met de „vlooi” had gehad.

Het prettigste vond Charly Brand de vechtpartij tusschen den inspecteur van politie en zijn secretaris.

„Dat is aardig!” riep hij. — „Jij, Edward, moest den kleinen Marholm les in het boksen geven.”

Lord Lister bedacht zich.

„Het zou mij vrij wat meer belang inboezemen,” zei hij na eenige oogenblikken, „om gewaar te worden, wie eigenlijk de chèque-vervalscher is. Ik zou dien man gaarne willen kennen. Dat kan *geen* gewoon mensch zijn.”

Zijn jonge vriend keek hem aan en zei:

„Ik geloof, Edward, dat het je niet gelukken zal, dien man onder de zes millioen bewoners van Londen te vinden, daar hij toch alle reden heeft om onbekend te blijven.”

John C. Raffles stak een nieuwe sigaret op en zei:

„Het is waar, dat ik hem hier moeilijk vinden kan, vooral, omdat ik den man nog nooit gezien heb. Maar daar het nu juist de stille tijd is, wil ik eens door Londen gaan slenteren. Je weet, Charly, dat het toeval mij gewoonlijk ter hulp is gekomen en wie weet of dat niet nu ook weer gebeuren zal.”

Na deze woorden dronk Lister zijn kop thee uit, wierp zijn sigaret weg en schelde den bediende, die hem zijn pels en hoed moest brengen.

VIERDE HOOFDSTUK.

Een interessante kennismaking.

Het was ongeveer elf uur in den avond.

De groote koninklijke opera ging uit. De kolossale vleugeldeuren werden door de bedienden openge- maakt en de bezoekers verspreidden zich op de straat.

Onder hen bevond zich ook Raffles. Hij had er den ganschen dag aan besteed om eenig spoor van den chèque-vervalscher te vinden.

Zijn moeite was echter zonder succes gebleven. Zoö was hij naar huis teruggekeerd, had andere kleeren aangetrokken en was naar de opera gegaan om daar eenige genotvolle uren door te brengen.

Met een sigaret in den mond, de handen in de zak- ken en zijn stok onder den arm, ging hij langzaam het Strand af, met zijn gewone opmerkzaamheid de voor- bijgangers beschouwend.

Onder zijn openstaande pels zag men een sneeuw wit front; zijn verlakte schoenen en cylinder hoed glom- men in het licht der electriche booglampen.

Verscheidene dames, die hem voorbijgingen, wier- pen een blik vol welgevallen op den voornamen, ele- ganten flaneur.

... ..

• Lord Lister kon misschien gedurende een kwartier zijn weg vervolgd hebben, toen hij plotseling verwon- derd opkeek.

Onwillekeurig begon hij langzamer te loopen en zette zijn lorgnet op.

Inspecteur van politie Baxter kwam in de verte aan en sprak onafgebroken met een jonge dame, die naast hem liep.

De chef van Scotland Yard was in zulk een druk gesprek met zijn geleidster, dat hij op niemand an- ders achtsloeg. De kleur van zijn gelaat was bijna even rood als die van zijn glacé-handschoenen.

De Groote Onbekende keek in het voorbijgaan de jonge dame scherp aan, die zich aan de zijde van den inspecteur van politie bevond.

Zonder twijfel — het was dezelfde waarover Mar- holm bij hun telefonisch onderhoud gesproken had.

Ook Raffles dacht, dat deze dame een vreemdelinge was.

Gedurende de weinige oogenblikken, dat hij de dame zien kon, meende hij te constateeren, dat zij van Slavische afkomst was.

Het weelderige blauwzwarte haar — de slanke ge- stalte — haar gracieuze gang — haar fijn gelaat met de groote grijze oogen — —

„Hoogstwaarschijnlijk een Russin!” beweerde de Groote Onbekende. En bij het woord Russin herin- derde hij zich wat de „vloot” hem had medegedeeld omtrent de waarschuwing van de Keizerlijke Peters- burgsche politie.

Het was eigenlijk een gedachtengang die geen recht van bestaan had. Want Raffles behoefde er slechts aan te denken, hoevele Russen en Russinnen zich te allen tijde te Londen ophielden om er dadelijk van over- tuigd te zijn, dat zijn gedachten verre van waarschijn- lijk waren.

Waarom zou juist *deze* vrouw, wier nationaliteit hij niet eens kon vaststellen, in betrekking staan tot de zwendelarij met de chèque?

John C. Raffles moest zelf wel erkennen, dat deze gedachten belachelijk waren.

En toch verdacht hij haar. Hij voelde als bij instinct, dat hij zich op den rechten weg bevond.

Een raadselachtige kracht gaf hem zekerheid. Een kracht, wier werking hij reeds dikwijls in zich gevoeld had, maar over wier oorsprong hij steeds te vergeefs had nagedacht.

Daarom was hij langzamerhand tot de overtuiging gekomen om deze instinctmatige vermoedens blinde- lings te volgen en maakte ook nu geen uitzondering op dien regel.

De Groote Onbekende liep nog eenige schreden ver-

der, doch keerde toen langzaam om, alsof hij niet wist, hoe hij den tijd moest dooden. En nadat hij een oogenblik was blijven staan, volgde hij het paar, dat hem zooveel belang inboezemde, op korten afstand.

Plotseling had hij hen uit het gezicht verloren. Het was, alsof zij onder de dichte menschenmassa spoorloos verdwenen waren.

Dit maakte een streep door zijn rekening.

De Groote Onbekende sloeg een stille straat in en bleef staan.

Maar hij begreep weldra, dat het geen doel had, hier te blijven staan.

Hij riep daarom een koetsier en wilde dien reeds order geven, hem naar zijn villa in Regent Street te brengen, toen hij plotseling ontdekte, dat aan de andere zijde der straat een rijtuig omkeerde en dat degenen, die in dat rijtuig zaten, niemand anders waren dan — inspecteur van politie Baxter met zijn schoone, vreemde begeleidster!

Raffles maakte den koetsier van zijn rijtuig opmerkzaam op het rijtuig, waarin zich de beide genoemde personen bevonden.

„Volg dat rijtuig”, zei hij, „op korten afstand, maar zóó, dat het niet in het oog springt. Let er vooral op, dat gij het niet uit het oog verliest. Wanneer ge dat zóó doet, dat ik er over tevreden ben, dan krijg je van mij behalve het gewone loon een half pond sterling extra”.

De koetsier dankte den passagier reeds bij voorbaat.

„Goed, sir, u zult over mij tevreden zijn”.

De koetsier hield het rijtuig onophoudelijk in het oog.

Lord Lister was zóó gaan zitten, dat ook hij het rijtuig, waarin de beide genoemde personen zaten, steeds kon zien.

Dicht bij het huis van Robinson verliet het rijtuig het Strand, reed een zijstraat in en ging daarna langs Piccadilly Street.

Het rijtuig van Raffles volgde steeds op korten afstand.

Hier was het verkeer niet zoo druk en was het dus niet zoo moeilijk om het rijtuig in het oog te houden.

Plotseling hield het voor het Imperial Hotel stil. De koetsier van het volgrijtuig was verstandig genoeg, zijn paard dadelijk langzamer te laten gaan en daardoor had Raffles uitstekend gelegenheid om de kleine scène nog te kunnen zien, die er voor het hotel werd afgespeeld.

Baxter was uitgestapt, had den koetsier betaald en

daarna zijn geleidster met veel hoffelijkheid uit het rijtuig geholpen.

De dame scheen in het Imperial Hotel te logeeren, want Raffles bemerkte, dat het tweetal afscheid van elkander nam.

Baxter had zijn hoed afgenomen en maakte verscheiden buigingen.

Toen — lord Lister moest onwillekeurig lachen — boog hij zich voorover, vatte de rechterhand der lady en bracht die telkens weer aan zijn lippen.

De schoone, jonge vrouw scheen daarvoor ongevoelig te zijn, want de scherpe oogen van den Grooten Onbekende zagen duidelijk, dat zich een ironisch, bijna medelijdend lachje op haar gelaat vertoonde. Een lachje, dat door den inspecteur van politie niet scheen begrepen te worden, want hij beschouwde het als een teeken van bijzondere sympathie, die de dame voor haar hoffelijken vereerder gevoelde.

Eindelijk was het afscheidnemen afgeloopen.

De chef van Scotland Yard maakte nog een diepe buiging voor de vreemdelinge en ging daarna in trotsche houding langs Piccadilly Street.

De dame bleef nog eenige oogenblikken voor het hotel staan en keek den inspecteur van politie na.

Daarna veranderden plotseling haar gelaatstrekken en er straalde zooveel vreugde uit haar oogen, dat Raffles zich onwillekeurig vooroverboog om te hooren of zij misschien ook luidkeels lucht gaf aan haar spot over den dikken Baxter.

Intusschen was het rijtuig van den Grooten Onbekende nader gereden.

Juist toen de lady de vestibule van het hotel wilde betreden, viel haar blik op lord Lister, wiens rijtuig nu weer vlugger vooruit ging.

Er was eigenlijk niets bijzonders aan dit huurrijtuig te zien. Het paard liep als gewoonlijk, de koetsier scheen zijn gansche opmerkzaamheid gevestigd te hebben op het drukke straatverkeer — en degenen die in het rijtuig zat, lag achterovergeleund en keek onverschillig naar de menschen, die op het trottoir liepen.

En toch moest de dame iets bijzonders opgemerkt hebben, want zij keek met wijd opengesperde oogen naar het rijtuig en zag lord Lister gedurende eenige oogenblikken opmerkzaam aan.

De Groote Onbekende ontweek dien blik niet.

Daarna keerde de lady langzaam terug — verdween in het portaal van het hotel — het rijtuig reed verder — en alles scheen weer als tevoren te zijn.

Maar dat was niet het geval, want John C. Raffles

had zich voorovergebogen en in zijn oogen zag men iets flikkeren, alsof hij over iets nadacht, dat plotseling bij hem was opgekomen.

Op kleinen afstand van het hotel liet hij zijn rijtuig stilhouden, stapte uit, betaalde den gewonen prijs en het beloofde drinkgeld van een half pond sterling.

Daarna ging hij naar den anderen kant van de straat en sloeg zijn breedden pelskraag op.

Bedaard wandelend, alsof hij op iemand wachtte, ging hij aan den overkant der straat op en neer, doch verloor de vestibule van het Imperial Hotel niet uit het oog.

Nu en dan bleef hij voor een goudsmidswinkel staan en bekeek de daar voor het winkelvenster uitgestalde juweelen.

In werkelijkheid echter hield hij zijn oogen steeds gevestigd op de andere zijde der straat.

Na korten tijd kwamen er zenuwtrekkingen om zijn mond.

De lady, die hij kort te voren onder geleide van Baxter tot hier gevolgd had, kwam weer uit het hotel.

Ook nu bevond zij zich onder begeleiding van een heer.

Maar — deze heer had niet de minste overeenkomst met den chef van Scotland Yard, veeleer — —

John C. Raffles had zich snel omgekeerd ten einde dien vreemden heer goed in het aangezicht te kunnen zien — en — de Groote Onbekende dacht in hem zich zelve te zien.

Hij sloot zijn rechteroog om met behulp van zijn monocle met zijn linkeroog nog eens den begeleider van de dame scherp te kunnen fixeeren.

Thans moest hij onwillekeurig lachen over zijn eigen verwondering. Want bij nader inzien ontdekte hij toch verscheiden kleinigheden, waarin het uiterlijk van den begeleider der dame van het zijne afweek.

Maar niettegenstaande dat was de overeenkomst toch treffend. Toen Raffles dit had bemerkt, kwam er een vroolijke trek op zijn gelaat. Want nu kwam hem de geschiedenis met de valsche chèque weer voor den geest en tevens, dat men naar aanleiding van de persoonsbeschrijving, die de kassier der Bank omtrent den misdadiger gegeven had, op het vermoeden was gekomen, dat het niemand anders dan Raffles kon zijn.

Maar de ware dader ging langzaam wandelend aan de zijde van een schoone, interessante vrouw de straat op. Een vrouw, die kennelijk zijn medeplichtige was of die ten minste alles van zijn misdaden wist.

Om de gunst van deze vrouw te verwerven, had zooveel nog de chef der politie te Londen, de brave James Baxter, alle mogelijke pogingen in het werk gesteld!

„Drommels!” zei lord Lister onwillekeurig, terwijl hij zich gereed maakte om deze beide menschen op eenigen afstand te volgen, „dat zou een uitstekend plan zijn, Raffles waardig.

Dat is zeker een gevaarlijke vrouw, die door een chèque-vervalscher tot helpster gekozen is!”

Het scheen voor Edward Lister als of het van zelf sprak, dat de truc om den chef van Scotland Yard op deze manier te misleiden en hem te gebruiken als dekmantel voor hun reuzenzwengel, in het brein van de jonge, elegante lady was opgekomen.

Terwijl de Groote Onbekende langs Piccadilly Street ging, overdacht hij nog eens, hoe hij het plan, dat de beide menschen beraamd hadden, tot in de kleinste bijzonderheden na zou sporen en dit gelukte hem zoo goed, alsof hij zelf getuige was geweest van het belangrijk gesprek, dat deze beide menschen in het Imperial Hotel gehouden hadden.

De geniale lord Edward Lister had een nieuwe sigaret opgestoken, en toen hij weer opkeek, zag hij het paar een der voornaamste restauraties van Londen binnengaan.

Toen hij dit zag, kreeg hij weer moed om alles te wagen.

Een oogenblik later ging hij dezelfde restauratie binnen en zocht naar een onbezet tafeltje, doch vond er geen.

Alle tafeltjes waren door een gedistingeerd publiek bezet. Slechts aan één tafeltje scheen nog een plaats vrij te zijn en juist aan dit tafeltje ging de jonge lady uit het Imperial Hotel met haren begeleider zitten.

Lord Lister gaf onmiddellijk zijn pels en jas aan een der bedienden.

Daarna ging hij met een ironisch gelaat regelrecht naar het tafeltje en met een even ironisch lachje maakte hij een buiging voor het paar en nam plaats.

De wisselvervalscher had de buiging van Raffles nauwelijks beantwoord en de dame sloeg eerst geen acht op den nieuwen gast.

Zij had de wijnkaart in handen genomen om een merk champagne uit te zoeken en eerst toen zij aan den wachtenden kellner iets besteld had en haar hoofd weer had opgeheven — viel haar blik op lord Lister.

Dadelijk herkende zij in hem denzelfden heer, dien zij in de voorbijrijdende vigelante gedurende eenige

seconden zoo scherp had aangekeken en met het instinct van een mondaine vrouw begreep zij, dat deze ontmoeting niet toevallig, maar met een bepaald doel geschiedde.

Zij vergiste zich alleen hierin, dat zij meende, dat de vreemde heer haar vervolgdde, omdat hij zich door haar schoonheid voelde aangetrokken. Het was de vrouwelijke ijdelheid, die haar helderen blik parten speelde. Want anders had zij zonder twijfel moeten bemerken, dat Edward Lister haar begeleider veel scherper in het oog hield dan haar.

Er kwam een lichte bloes op haar wangen. Toen zij haar champagneglas ophief, zag men duidelijk, dat haar hand eenigzins beefde.

Toen John C. Raffles bemerkte had, dat de vrouw

zich vergiste, besloot hij dadelijk om zich deze vergissing ten nutte te maken.

In het volgende uur ontstond er, zonder dat de Rus het bemerkte, tusschen de beide personen een oogenspel.

Toen John C. Raffles eindelijk opstond en met een lichte buiging afscheid nam van den chèque-vervalscher en diens begeleidster, had hij het doel bereikt, dat hij zich des morgens had voorgesteld: — hij kende nu den man, die het millioenenbedrog had uitgevoerd tegen de Bank van Engeland!

Bovendien echter was hij in het bezit van een briefje, geschreven door de schoone jonge vrouw en in dit briefje stond — — de afspraak voor een rendez-vous voor den eerstvolgenden avond.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Een biecht.

Den volgenden avond was het in Londen zulk een noodweer, dat men zelfs geen hond de deur zou uitjagen.

Er hing een dikke mist in de straten; de wind gierde langs de huizen en joeg den weinigen voorbijgangers hagel, sneeuw en regen in het gelaat.

Van den kant der Theems hoorde men het schrille geluid der waarschuwendende sirenen van de groote vrachtbooten en de straatlantaarns zoowel als de groote electriche booglampen voor de restauraties waren nauwelijks in staat, de straten behoorlijk te verlichten.

In de weelderig ingerichte studeerkamer van de voorname villa, die John C. Raffles onder den naam van lord Darlestown sedert eenige maanden bewoonde, heerschte een aangename warmte.

De prachtige gordijnen van geel zijden damast waren dichtgetrokken.

Het groote, vierkante vertrek was smaakvol en rijk ingericht. Op den vloer lag een kostbaar Perzisch tapijt. Voor een der vensters stond een groot zwart schrijfbureau, daartegenover een boekenkast, die geheel gevuld was met kostbare, in leder gebonden, boeken.

Op een buffet stonden prachtige vazen, geslepen glazen en Fransch porcelein van groote waarde. Aan de met zijden behangsel bekleede muren hingen schilderijen van voorname meesters in gouden lijsten.

Voorts bevonden zich in het vertrek fauteuils, een divan, waarvoor een wit vel van een ijsbeer was uitgestrekt en aan een der muren hingen kostbare wapens.

Dit alles werd beschenen door electriche lampen, die aan het geheel een schitterend aanzien gaven.

De eigenaar van dit alles zat in een leuningstoel en was verdiept in het lezen van het laatste uitgekomen nummer der Londensche sportcourant.

Intusschen scheen Edward Lister niet zoo buiten-

gewoon veel belang te stellen in hetgeen hij las, want hij keek verscheidene keeren op en wierp een blik op de klok, die tegenover hem hing. Hij haalde zelfs zijn gouden horloge te voorschijn om te zien, of de beide uurwerken gelijk liepen.

„Nog tien minuten”, zeide hij fluisterend en ongeduldig.

Daarna begon hij weer te lezen.

De groote klok begon juist negen uur te slaan, toen men in de vestibule der villa hoorde schellen.

Er gleed een tevreden trek over het gelaat van den Grooten Onbekende, maar hij keek niet op.

Eerst toen zijn bejaarde bediende François, nadat hij geklopt had, hem met een diepe buiging aankondigde, dat een dame zijn lordschap wenschte te spreken — eerst toen legde hij zijn lectuur neer.

„Neem de dame den mantel af en breng haar hier”, gebood hij.

Eenige oogenblikken later bracht hij de goedverzorgde hand van de Russin aan zijn lippen.

„Stiptheid past iedereen”, zei hij schertsend. „Ik had mij er anders reeds op voorbereid, dat u mij nog een poos zoudt laten wachten. Maar u schijnt een uitzondering te maken op alle anderen van uw geslacht.”

De Russin scheen op dit gemoedelijk gesprek niet gesteld te zijn. Haar antwoord was slechts een gedwongen lachje, waarna zij, op Lister's verzoek, plaats nam.

De Groote Onbekende scheen thans op te merken, dat de Russin nog veel mooier was, dan hij den vorigen avond gezien had.

Hij verwonderde er zich over, dat de trotsche blik, dien zij gisteren vertoond had, plaats had gemaakt voor een zachte gelaatsuitdrukking en toen hij haar onwillekeurig een oogenblik scherper aanzag, gleed een blos over haar gelaat.

Beiden bewaarden een oogenblik het stilzwijgen, daarna begon de bezoeker het volgende te zeggen:

„Lord Darlestown, u hebt mij gisteren in de restauratie in Piccadilly Street onder de tafel een kaartje overhandigd, waarop uw adres stond en ik heb u op een briefje geantwoord, dat ik u hedenavond om negen uur in uw hotel bezoeken zou. Deze inschikkelijkheid van mij is niet overeenkomstig de gewoonten der groote wereld en ik zou daardoor in opspraak kunnen komen. U ziet, dat ik het gevaar, waaraan ik mij heb blootgesteld, ken, en als ik in weerwil daarvan niet terugdeinsde, dan geschiedde dit in de hoop, dat ik in u een gentleman zou vinden”.

John C. Raffles maakte een lichte buiging en zei: „Mevrouw, ik hoop dat u in den loop van dezen avond zult zien, dat ge u niet in mij vergist hebt”.

Het antwoord der mooi, jonge vrouw bestond daarin, dat zij lord Lister met onderzoekenden blik aankeek.

Na een korte, besluitelooze aarzeling ging zij voort: „Ik ben niet bij u gekomen om met u te flirten. Wanneer ik in weerwil daarvan hierheen gekomen ben, dan gebeurde dit omdat er een zeer gegronde reden voor bestaat.”

„Mag ik u verzoeken om mij die reden mede te deelen?” vroeg John C. Raffles.

Na eenig aarzelen antwoordde de Russin:

„Ik kom uw hulp inroepen!”

Op het gelaat van den Grooten Onbekende vertoonde zich een lachje.

„Bent u er bang voor, dat ge persoonlijk voor het bedrog aan de Bank van Engeland vervolgd zult worden?” vroeg hij kalm.

De Russin sprong uit haar stoel op. Zij ging rechtop staan. Een rilling ging door haar leden en haar oogen keken Lister verbaasd aan. Zij haalde moeilijk adem.

„Hoe — weet — u?...”

John C. Raffles keek haar kalm aan.

De mooie, jonge vrouw trachtte weerstand aan zijn blikken te bieden, doch dit gelukte haar niet.

Op eens viel zij weer op haar stoel neer en verborg het gelaat in haar handen.

„Hoe komt ge er bij, mij van zulk een zware misdaad te beschuldigen? Dat is een krankzinnig idee waarbij —”

Lord Lister maakte een afwijzend gebaar.

„Ontken maar niet”, zeide hij en zijn stem klonk alsof hij een kind wilde geruststellen. „Ik weet niet alleen dat uw begeleider de chèque vervalscht heeft, maar ik weet ook, dat ge den inspecteur van politie van Londen door uw persoonlijke beïïberlijkheden tot

u gelokt hebt, ten einde hem als dekmantel te gebruiken voor het gepleegde bedrog.

De domme Baxter heeft zich daartoe laten leenen en dat is de humoristische zijde van de zaak.”

Hij zweeg een oogenblik en voegde er toen bij: „Begrijpt ge nu, dat ik alles weet?”

De Russin had alles zwijgend aangehoord en zat nog steeds met de handen voor haar gelaat.

Alsof de onrust zich van haar meester had gemaakt, sprong zij eensklaps op en liep het vertrek op en neer, totdat zij eindelijk op den divan ging zitten, die in het vertrek stond.

Zij steunde haar hoofd in de handen en keek John C. Raffles eenige minuten aan.

Eindelijk vroeg zij, na diep adem gehaald te hebben:

„Wie bent u toch en hoe weet u dit alles?”

„Ik heb u toch gisteravond mijn kaartje gegeven,” gaf lord Lister haar ten antwoord.

De schoone, jonge vrouw stond op en zei op gedwongen toon:

„Lord Darlestown!” — Zij haalde de schouders op. — „Dat is bespottelijk — Onder al de Engelsche voorname aristocraten bevindt zich niemand, die lord Darlestown heet; ik heb daar naar geïnformeerd, vóórdat ik bij u kwam.”

De Grootte Onbekende haalde zijn étui te voorschijn en stak een sigaret op.

„Dat is zoo — ik leef onder een aangenomen naam.”

„Maar uw ware naam dan?” vroeg de Russin.

Edward Lister maakte een beweging met de hand.

„Mijn ware naam doet hier niets ter zake.

Maar misschien kent u den naam, waaronder ik bij millioenen menschen bekend ben.”

„En die naam is?”

De gastheer scheen met belangstelling naar den rook te kijken, die uit zijn sigaret opsteeg.

Hij bedacht zich een oogenblik en zeide toen: „Ik heet John C. Raffles.”

De bezoeker was van den divan opgestaan. Haar oogen schoten vuur.

Tusschen haar half geopende lippen zag men haar sneeuw witte tanden.

Zij ging eenige stappen vooruit, totdat zij midden in het vertrek stond. Daar bleef zij staan en drukte haar handen tegen de borst. Zij haalde diep adem.

„O —” fluisterde zij met een heesche stem. „John C. Raffles, de Grootte Onbekende, de held van het vereenigde Britsche Koninkrijk!”

Zij werd vuurrood in haar gelaat.

Haar oogen sloten zich half. Daarna naderde zij langzaam en ging weer in den stoel zitten.

Zij keek met vorschenden blik lord Lister aan.

„U bent dus John C. Raffles!” herhaalde zij nogmaals en in haar stem lag een uitdrukking, alsof zij zich er van wilde overtuigen, dat het werkelijk zoo was.

Zij sprak nu zóó zacht, dat hij haar nauwelijks kon verstaan.

„Ik heb al zoo lang gewenscht, u nog eens persoonlijk te leeren kennen. Gedurende al die jaren, sedert ik uw naam steeds weer in de couranten las, heb ik gehoopt, u nog eens van aangezicht tot aangezicht te mogen zien — u, den man, waarin alle ridderlijke deugden schijnen vereenigd te zijn; en nu zit ik tegenover u en u spreekt met mij en ik mag u alles zeggen, wat misschien slechts één mensch — slechts John C. Raffles begrijpt en — verontschuldigt.”

Het scheen wel, alsof zij al haar wilskracht bijeen had verzameld om deze woorden te kunnen uitspreken.

De Groote Onbekende legde zijn sigaret neer.

„Als u denkt, dat ik u met iets van dienst kan zijn — —” antwoordde hij en zijn stem klonk hartelijk en oprecht.

De Russin wierp haar hoofd achterover. Haar handen beefden.

„Ja,” antwoordde zij, „u kunt mij helpen en u moet mij helpen, want u bent de eenige, tot wien ik het wagen durf te komen, nu ik der wanhoop ten prooi ben.”

Zij haalde eenige keeren diep adem. Daarna vloeiden de woorden haar weer van de lippen:

„U hebt gelijk, door te beweren, dat de man, die gisteravond aan onze tafel zat, het bedrog met de miljoenen tegenover de Bank van Engeland gepleegd heeft.

Ik wil ook bekennen, dat ik van dit bedrog geweten heb, ja, dat wij dit plan te zamen hebben overlegd. En wat nu Baxter betreft, dien wij in deze zaak betrokken hebben, ik was de degene, die op deze gedachte kwam”.

Een duivelsch vuur schitterde in de mooie oogen der vrouw.

„Omdat ik rijk wilde zijn!” fluisterde zij. En een uitdrukking van verbeten woede misvormde haar mooi gelaat. „Omdat ik een razend verlangen naar weelde en genot voelde. Omdat ik dacht, zonder dat niet te kunnen leven. En toen destijds te Petersburg de man,

dien ge gisteren bij mij hebt gezien, tot mij kwam en mij al de pracht en weelde van de groote wereld, die ik tot dusverre niet kende, met hartstochtelijke woorden schetste, toen werd ik daardoor medegesleept.

Ik heb toen niet aan recht of onrecht gedacht en evenmin aan de schuld, die wij beiden op ons gingen laden. Maar toen heb ik mijn ouders en mijn land verlaten, heb alles in den steek gelaten, wat mij lief en dierbaar was en ben hem, dien ge gisteren gezien hebt, gevolgd op zijn sluipweg — waarvan geen terugkeeren meer mogelijk is.”

Edward Lister had haar bedaard laten uitspreken en zei toen:

„Maar nu hebt ge toch datgene bereikt, waarnaar ge zoo vurig verlangd hebt. Voor al datgene, wat u daar ginds hebt achtergelaten, hebt ge nu toch verkregen, wat u zoo aanlokkelijk toescheen — rijkdom en een gemakkelijk leven. Waaróver klaagt u dus?”

De Russin hield de handen aan haar hoofd. Een bitter lachje verscheen op haar lippen.

„U hebt gelijk”, antwoordde zij. „Waarom beklaag ik mij eigenlijk? Ik heb niet anders gewild. Met een vast plan heb ik alles vooruit overlegd om het doel te kunnen bereiken, dat ik nu, na veel moeite en zorg, verkregen heb.

Maar waarde heer Raffles, indien u wist, hoe ik verlang naar datgene, wat ik zoo lichtzinnig heb verlaten; naar het huis van mijn ouders, naar het vertrouwen, dat men mij schonk; naar het geluk, dat ik mocht smaken en waarmede ik volkomen tevreden was.

Dat alles zou ik zoo gaarne nog eens terug willen hebben... gaarne zou ik een nieuw leven beginnen... gaarne nog eenmaal... slechts een enkele maal...!”

Zij steunde het hoofd in haar handen en begon te schreien.

De Groote Onbekende stond op en ging naar haar toe. Hij streek haar over het haar.

„Waarom kunt u dan niet naar Petersburg terugkeeren?” vroeg hij.

De Russin hief haar hoofd op en keek den man, die voor haar stond, met groote, ernstige oogen aan.

„Omdat Wassilleff mij niet zou laten gaan”, antwoordde zij.

Fluisterend voegde zij er aan toe:

„Buitendien geeft hij mij ook nooit geld genoeg, omdat hij vreest, dat ik op den een of anderen dag zou ontvluchten”.

Terwijl John Raffles weer ging zitten, kwam er een lachje op zijn gelaat.

„Wera Rastschatin!” Terwijl hij deze woorden uitsprak, bemerkte hij, dat zij hevig schrikte.

„Ik heb mij heden in het Imperial Hotel, waar u logeert,” vervolgde Raffles, „door den directeur uw naam laten opgeven.

Wera Rastschatin — u zult naar Petersburg terugkeeren”. Hij keek op zijn horloge en voegde er hoofdschuddend bij:

„Hedenavond is het daarvoor reeds te laat. Maar morgen zult ge Londen verlaten. Op welk uur en langs welke route zullen wij nog nader bespreken.

In elk geval geef ik nu reeds 500 pond sterling en verzoek u om dit geld, zoodra ge mij verlaat, mede te nemen.”

De jonge, schoone vrouw sprong op, liep naar Raffles toe en greep zijn beide handen. Blijdschap lag op haar gelaat te lezen.

Zij trachtte eenige woorden van dank te stamelen, maar haar opgewondenheid was te groot.

Edward Lister liet haar plaats nemen op een naast hem staande tabouret.

„Laten wij geen tijd verliezen. Ik hoop, dat wij binnen eenige oogenblikken onze verdere afspraken beëindigen kunnen. Maar ik moet u vóór alles een vraag doen: Is het u mogelijk, uw zaken hier in Londen zóó spoedig te regelen, dat ge morgennamiddag met den sneltrein over Parijs kunt vertrekken?”

Op het gelaat van de Russin lag nog steeds een groote blijdschap over den haar in het vooruitzicht gestelden terugkeer naar haar vaderland.

Zij knikte verscheiden malen toestemmend met het hoofd.

„Goed,” antwoordde lord Lister, „breng uw zaken dan in orde en zorg er vooral voor, dat Wassilleff niets bemerkt. Morgennamiddag om zes uur kunt u mij treffen in de wachtkamer van het Victoria Station.

Voor uw bagage en voor het spoorwegkaartje zal ik wel zorgen.”

John C. Raffles keek, terwijl hij een antwoord afwachtte, de Russin aan.

Maar deze had het hoofd weer voorovergebogen. Nu en dan kwam er een blos over haar gelaat.

„Hebt u mij nog het een of ander mede te deelen?” vroeg Lister op zachten toon.

Eerst aarzelde zij om te antwoorden, maar eindelijk zeide zij:

„Wassilleff heeft mij opgedragen, hem nog hedenavond aan den inspecteur van politie Baxter voor te stellen. Wij met ons drieën zullen elkaar om half

twalf, na afloop van de voorstelling in den schouwburg, in dezelfde restauratie ontmoeten, waar ik u gisteren heb leeren kennen.”

Bij deze woorden kwam er een wanhopige uitdrukking in haar oogen.

„Het is een vreeselijk gevoel voor mij, dat ik nu nog, terwijl mijn terugreis op handen is, mij tot dit alles moet leenen. U kunt niet denken, hoe groot mijn afkeer daartegen is. Maar — er zal mij wel niets anders overblijven — —

Als Wassilleff hedenavond te vergeefs op mij wacht, krijgt hij argwaan en wanneer ik weigerde, dan — dan — —” zij sloot hare oogen — „dan zou hij mij..... vreeselijk mishandelen.”

De Groote Onbekende kreeg een gevoel van medelijden.

Maar dit duurde slechts één oogenblik.

„Het spreekt van zelf, dat ge den braven inspecteur van politie aan Wassilleff moef voorstellen”, beweerde hij.

„Ik moet u zelfs verzoeken om er voor te zorgen, dat dit gebeurt. Want ik denk niet, de zaak te laten rusten, wanneer ge vertrokken zijt, maar ben vast besloten, haar nog verder te onderzoeken en tot een goed einde te brengen. En om dit te bereiken is het noodig, dat de beide gentlemen, de Rus en de chef van Scotland Yard, elkander persoonlijk leeren kennen en, zoo mogelijk, genegenheid voor elkander opvatten.

Indien ge de zaak zóóver kunt brengen, dan zouden wij beiden quitte zijn, want dan hadt ge mij een dienst bewezen, waardoor die van mij dubbel beloond zou zijn.

Doe dus uw uiterste best en beschouw dan de chèquevervalsching voor datgene, wat zij waarlijk is: een groote klucht, waarin de beide mannen voor clowns spelen, die gij aan een touwtje laat dansen.

Overigens, mevrouw, weet ge ook wel, dat het geheele leven van af den eersten ademtocht tot den laatsten snik niets anders dan een komedie is, waarbij het noodlot ons de rollen toebedeelt, die meestal niet voor ons geschreven zijn.”

De Russin keek met groote oogen den spreker aan. Het was, alsof zij nadacht over hetgeen Raffles gezegd had.

De groote klok sloeg thans tien uur. De Russin stond haastig op en Raffles eveneens.

„Ik moet vertrekken”, stamelde zij, alsof zij uit een diepen droom ontwaakte.

„Om half elf word ik in de restauratie verwacht en — u verlangt immers, dat ik er heen zal gaan?”

„Ja”, antwoordde de Grootte Bekende, „ik wensch, dat ge daarheen gaat. Wend alle mogelijke pogingen aan om de beide mannen tegenover elkander te brengen.

Als u dat gelukt, dan maakt ge daardoor het onrecht weer goed, dat ge op uwe schouders hebt geladen, toen ge Wassilleff behulpzaam waart en dan zult ge met een zuiver geweten Londen kunnen verlaten om als eerlijk mensch een nieuw leven te beginnen”.

„Ik zal het doen”, fluisterde de schoone, jonge vrouw.

Nog vóórdat Edward Lister het kon verhinderen, greep de Russin zijn hand en drukte er haar lippen op.

„Dus tot morgenavond om zes uur aan het Victoria Station”.

Daarna keerde zij zich om en ging zwijgend heen. John C. Raffles was blijven staan en luisterde, totdat hij de straatdeur hoorde dichtslaan.

Daarna keerde hij naar zijn schrijfbureau terug en keek met groote oogen naar het zachte licht der elektrische lamp.

„Een eigenaardige samenkomst!” sprak hij binnensmonds.

ZESDE HOOFDSTUK.

Raffles aan het werk.

„Wel, Wera, is alles in orde?” vroeg lord Lister, toen hij haar den volgenden avond tegen zes uur in de wachtkamer der eerste klasse van het Victoria Station aantrof.

De Russin zette haar handtasch naast zich neer en sloeg haar sluier op.

Terwijl zij tegenover Raffles aan de tafel plaats nam, stak zij hem h aar hand toe.

Haar stem klonk vroolijker dan den vorigen avond in het studeervertrek van John C. Raffles.

„Alles is in orde”, bevestigde zij.

„Ik heb de beide heeren gisteravond aan elkander voorgesteld en toen zij afscheid van elkander namen, spraken zij af om elkaar hedenavond om acht uur in den Drurylane-schouwburg te treffen, waar de inspecteur van politie voor ons drie en plaatsen in de loge zou nemen.

Ik vrees echter —” en daarbij kwam er een ironisch lachje op haar lippen, „dat de beide heeren mijn tegenwoordigheid niet gaarne zullen missen. Maar ik hoop, dat zij zich ook zonder mij wel zullen amuseeren.

En dat te eerder, omdat ik Wassilleff als mijn broeder heb voorgesteld en den inspecteur er zeker zeer veel aan gelegen ligt, de genegenheid van mijn broeder te verwerven”.

Dit laatste zeide zij op zulk een vroolijken toon, dat de Groote Onbekende onwillekeurig moest lachen.

„Ik maak u mijn compliment, waarde vriendin. Na ons onderhoud van gisteren was ik er eigenlijk bang voor, dat ge geen moed en kracht genoeg zoudt bezitten om uw voornemen ten uitvoer te brengen. Maar tot mijn genoegen zie ik thans, dat mijn vrees ongegrond was”.

Op het gelaat der schoone jonge dame vertoonde zich een lachje.

„Ik deed het immers ook om der wille van mij

zelve,” antwoordde zij. „Als men er zooveel bij winnen kan, als ik in dit geval, dan doet men zeker zijn uiterste best.”

„Zijn de beide heeren dus hedenavond in den Drurylane-schouwburg te treffen?” vroeg John C. Raffles nog eens.

De Russin keek hem eenige oogenblikken met doordringende blikken aan.

„Ja,” antwoordde zij. Daarna vroeg zij met groote belangstelling: „Smeedt u misschien het een of andere plan tegen Wassilleff?”

De Groote Onbekende nam een raadselachtige houding aan.

Na eenig nadenken zei hij:

„Als ik mij goed herinner, dan heb ik u gisteren reeds gezegd, dat het spel na uwe afreis eerst zal beginnen.”

De Russin boog zich, terwijl haar gelaat er zorgvol uitzag, over de tafel heen en legde hare hand op zijn arm.

„Wees toch voorzichtig,” zei zij op fluisterenden toon. „Wassilleff is een driftkop en iemand, die voor niets terugdeinst, als hij zich er mede bevoordeelen kan. Ik vrees, dat wanneer u iets tegen hem in het schild voert, hij tot alles in staat zou zijn.”

De Groote Onbekende schudde lachend het hoofd.

„Wees onbezorgd,” zei hij. „Ik ben niet van plan om hem, zooals een agent van politie zou doen, persoonlijk te arresteeren. Dat laat ik aan de politiemannen van beroep over.”

„En welke plannen hebt ge tegenover Wassilleff?” vroeg de Russin met angstige stem.

Edward Lister maakte een afwijzende handbeweging.

„Sta mij toe, dit voorloopig nog geheim te houden,” antwoordde hij kalm. „Ik ben in zeker opzicht ook

bijgeloovig en spreek niet gaarne vooraf over plannen, die uitgevoerd moeten worden.

Houdt u er in alle geval van overtuigd, dat ik mijn doel sneller en beter zal bereiken dan het hoofdbureau van politie te Scotland Yard — — en zulks niettegenstaande inspecteur Baxter sedert gisteravond zulk een intiem vriend van den Rus geworden is," voegde hij er met een spottend lachje aan toe.

De Russin keek gedurende eenige minuten onafgebroken naar het tafelkleed.

„Ik wensch u van ganscher harte alles goeds, want ik ben u voor mijn geheele leven dank verschuldigd," zei zij na een kleine pauze.

„Maar niettegenstaande dat, zal ik eerst gerust zijn, wanneer ik bepaald weet, dat ge in den strijd tegen Wassilleff overwinnaar bent gebleven.

Hij is een verschrikkelijk mensch," fluisterde zij.

„Hij heeft mij menig keer slechter behandeld dan een hond en hij kent geen genade voor hen, die zijn plannen doorzien."

Met zijn gewone kalmte gaf John C. Raffles hierop ten antwoord:

„U zult op uw reis naar Petersburg in de couranten de arrestatie van Wassilleff nog kunnen lezen,"

De Russin keek hem verwonderd aan.

„U bent toch een zonderling mensch!" zeide zij. „U bent altijd zoo kalm en zeker van uw zaken, als ik nog nooit van iemand heb gezien.

Ik geloof zeker, dat de vrouw, die ge u tot levensgezellin uitkiest zeer gelukkig zal zijn."

Op dit oogenblik zag de Russin er bijzonder bekoorlijk uit.

John C. Raffles keek haar voortdurend aan. Daarbij lag een medelijdende uitdrukking op zijn gezicht.

Eindelijk vroeg hij haar:

„Maar hoe was het u mogelijk om hierheen te komen, zonder dat Wassilleff argwaan kreeg?"

De mooie, jonge vrouw schrikte als uit een droom op.

„Het toeval was mij gunstig, want hij had hedenmiddag een geheime bijeenkomst met eenige Russische anarchisten en is reeds om twee uur uitgegaan.

Van het lokaal, waar hij zijn vrienden aantreft, gaat hij hedenavond om acht uur dadelijk naar den schouwburg."

Edward Lister wilde antwoorden, maar buiten op het perron luidde de groote spoorlok, die de passagiers van den express-trein er attent op maakte, dat zij in den trein plaats moesten nemen.

De Groote Onbekende betaalde den kellner. Daarop

nam hij de handtasch, die naast den Russin stond en zei:

„Kom nu, Wera Iwanowna. Het wordt tijd."

De schoone jonge vrouw liet haar sluier vallen en stond op.

Zij ging met Lister naar den trein en stapte met hem in de express.

John C. Raffles liep voor haar uit door de zijgangen, totdat hij eindelijk een ledige coupée eerste klasse had gevonden, die hij geschikt voor haar achtte.

Hij legde de handtasch in het net en zei tot de Russin:

„Nu moeten wij afscheid van elkander nemen. De trein vertrekt binnen eenige minuten en ik moet mij haasten om uit te stappen, want anders zou ik mee moeten reizen".

Zij had haar sluier weer opgeslagen. Haar oogen waren onrustig.

Er lag een blos op haar wangen, hare stem was heesch van inwendige ontroering.

Zij greep zijn hand en zei:

„Ga mee, John C. Raffles. In het onmetelijk groote Rusland zult ge u gelukkiger gevoelen dan te Londen."

Hij schudde het hoofd.

„Dat mag en kan ik niet, want ik heb in mijn vaderland een zending te vervullen, die ik vrijwillig op mij genomen heb: namelijk om de armen datgene terug te geven, wat de maatschappij hen onrechtmatig ontnomen heeft".

„Ook in het rijk der Tsaren is veel ellende en onrecht te herstellen", zei de Russin zacht.

Maar in de groote, grijze oogen van John C. Raffles lag een uitdrukking van onbuigzame wilskracht.

„Ik heb u niet lief, Wera", zei hij langzaam, „en alleen liefde zou het durven wagen, uw leven aan het mijne te verbinden.

Maar ik ben ook niet gewetenloos genoeg om u om den tuin te leiden en om u gevoelens voor te spiegelen, die ik niet koester."

De mooie jonge vrouw liet na deze woorden het hoofd zinken.

„Vergeef mij dan", fluisterde zij.

„Ik heb niets te vergeven", antwoordde Lister, terwijl hij haar hand vatte.

„En nu, leef wel, ik hoop dat het toeval u schadeloos zal stellen voor al het leed, dat u tot dusverre ondervonden hebt".

Nog voor dat zij eenig antwoord kon geven, had

hij de coupé verlaten, want de trein begon zich reeds in beweging te stellen.

Terwijl hij op het perron stond, keek hij den trein na, totdat deze in den mist verdwenen was.

Daarna keerde hij naar de stad terug, die als een raadsel voor hem lag.

... ..

Een kwartier daarna stond hij in een der postkantoren aan de telefoon en liet zich verbinden met de directie van de Bank van Engeland.

Spoedig meldde zich een van de zich daar bevindende ambtenaren aan.

„Hallo!” riep John C. Raffles, „is de directeur mr. Barnay nog aanwezig?”

„Ja, wenscht u hem te spreken?”

„Gaarne en wel over een zeer gewichtige zaak. Wees zoo goed mij dadelijk met hem te verbinden.”

Dit was in weinige oogenblikken gebeurd en de directeur-generaal van de Bank van Engeland, die toevallig nog aanwezig was, meldde zich persoonlijk aan.

„Wel, mr. Barnay, aan uw kantoor is voor eenige dagen door het vervalschen van een chèque voor meer dan een millioen pond sterling, bedrog gepleegd! Ligt u er iets aan gelegen om den misdadiger in handen te krijgen en uw geld terug te zien?”

De directeur-generaal dacht zeker, dat hij niet goed verstaan had, want hij liet het gesprokene nog eens herhalen.

„Met wien spreek ik dan toch?” vroeg hij, toen lord Lister aan zijn verlangen had voldaan.

„Dat doet voorloopig niets ter zake”, antwoordde de Groote Onbekende. „In allen geval maak ik geen aanspraak op eenige belooning, maar wil u, zooals gezegd, weer aan uw geld helpen.

Natuurlijk alleen dan,” voegde hij er spottend bij, „als u daar nog waarde aan hecht”.

Zelfs door de telefoon kon men aan de stem van den directeur hooren, dat deze de zaak slechts voor een grap hield en er niets van geloofde.

„En waar bevindt zich de oplichter?”

„U kunt hem hedenavond in een der loges van den Drurylane-schouwburg laten arresteeren. Maar opdat ge de hand niet op een onschuldige zult laten leggen, deel ik u nog mede, dat de vervalscher van de chèque zich daar bevindt in gezelschap van den inspecteur van politie Baxter, van het hoofdbureau te Scotland-Yard”.

„Wilt u een grap met mij uithalen”, vroeg mr. Barnay.

„Volstrekt niet. Want dan zou ik mij nog niet eerst de moeite getroosten u op te bellen. Buitendien bent u mij onverschillig, want ik ken u nauwelijks bij naam.

Opdat ge echter zien zult, dat ge met iemand te doen hebt, die door iedereen in het Vereenigde Britsche Koninkrijk voor een ernstig man wordt aangezien, wil ik u ook nog mededeelen wie thans met u spreekt: Ik ben John C. Raffles!... Geloofst u mij nu, mr. Barnay?”

Daarop werd het stil.

Het duurde minstens drie minuten voor dat de directeur-generaal van de Bank van Engeland op deze mededeeling eenig antwoord gaf.

„John C. Raffles, de Groote Onbekende?” vroeg hij nog eens, alsof hij zich er van overtuigen wilde, dat hij niet droomde. „Dat kon ik natuurlijk niet denken. Dat verandert de zaak. Want als John C. Raffles mij een wenk geeft, dan kan ik mij zeker ook op hem verlaten.”

Edward Lister antwoordde lachend:

„U kunt u gerust op mij verlaten, mr. Barnay! Zorg er voor, dat er om negen uur genoeg manschappen in den Drurylane-schouwburg aanwezig zijn en als ge de zaak niet onhandig aanpakt, dan komt ge hedenavond weer in het bezit van het u door bedrog afhandig gemaakte millioen pond sterling”.

„Maar mr. Raffles, gij hebt mij gezegd, dat inspecteur Baxter zich in gezelschap van den misdadiger bevindt. Dat is toch zeker een grap van u?”

„Integendeel, dat is inderdaad het geval. Sedert gisteren is de inspecteur intiem bevriend met den vervaardiger van de valsche chèque. De geschiedenis van een vrouw is daarbij in het spel, maar daarover kan ik u geen nadere verklaring geven.

De brave Baxter zal zich misschien tegen de arrestatie van zijn boezemvriend verzetten, want hij zweert natuurlijk bij diens eerlijkheid en rechtschapenheid. Hoe ge u dus tegenover Baxter wilt gedragen, moet ik alleen aan u overlaten. Waarschijnlijk zal hij trachten de rol van den machtigen inspecteur van politie te spelen. Zorg er dus vooral voor, dat hij de arrestatie niet belet en den kerel laat vluchten, want in zijn domheid zou hij daartoe misschien in staat zijn”.

De directeur-generaal scheen op een idee te komen, want hij aarzelde eenige oogenblikken met antwoord. Eindelijk vroeg hij:

„Zeg eens, mr. Raffles, zoudt u ons bij de arrestatie van den misdadiger niet behulpzaam kunnen zijn door de leiding der zaak in uwe handen te nemen?”

De Groote Onbekende moest lachen.

„Daarvoor dank ik u beleefd, mijnheer de directeur. Ik geef er de voorkeur aan om op een afstand van mijn vriend Baxter te blijven en niet persoonlijk met hem in aanraking te komen, want sedert de geschiedenis in het Princess-Theater schijnt hij echt gebeten op mij te zijn en ik geloof dat de man er toe in staat is om mij onmiddellijk te arresteeren”.

„Dat kan ik wel denken”, antwoordde de directeur lachend. „In allen geval betuig ik u mijn dank voor de mededeeling, die u mij gedaan hebt en het zal mij

een genoegen zijn, u de uitgelofde 10,000 pond sterling ter hand te stellen”.

John C. Raffles antwoordde hierop:

„Deze belooning zal ik bij gelegenheid wel aan de Bank komen afhalen. Op dit oogenblik heb ik geen behoefte aan geld, maar het is mogelijk, dat ik later eens een grooter bedrag noodig heb en dan is het zowel voor u als voor mij gemakkelijker, dat ik persoonlijk tot u kom”.

De directeur van de Bank van Engeland scheen door zijn stilzwijgen daarmede genoegen te nemen.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Het einde van Djimitri Wassilleff.

Het tweede bedrijf van het stuk, dat in den Drury-lane-schouwburg was gespeeld, liep juist ten einde.

Het gordijn was gevallen en de electriche gloeilampjes wierpen hun licht door de zaal.

De dikke James Baxter keek nog eens naar het parket om te zien of zich daar misschien ook schoone vrouwen bevonden, die hem belang inboezemden.

Maar daar hij op dit oogenblik geen interessante dames ontdekken kon, stond hij op en zei tot den chèque-vervalscher die naast hem zat:

„Kom mee, Wassilleff, en laat ons naar het buffet gaan en een flink glas cognac of eenige glazen wijn drinken. Dat frischt iemand op. Ik vind dat hier in den laatsten tijd stukken worden opgevoerd, waarbij men zich verveelt”.

„Ach”, antwoordde de Rus, „mij bevalt het stuk zeer goed”.

Maar zijn gedachten schenen eenigszins verdwaald, want hij was eveneens opgestaan en onderzocht met zijn oog alle rangen van den schouwburg.

Daarna keerde hij zich om en volgde den inspecteur van politie, die de deur der loge reeds geopend had en naar den promenoir ging.

„Zeg eens, waarde heer, ik dacht dat uw zuster hedenavond ook hier komen zou? Ik heb reeds overal rondgezien, maar haar nergens bespeurd. Ik had den portier nog wel opgedragen om haar dadelijk naar ons toe te brengen als zij in den schouwburg kwam.”

De Rus verhaastte eenigszins zijn schreden om weer bij den chef van Scotland Yard te komen.

„Dat is juist de oorzaak waarom ik hedenavond ongerust ben,” antwoordde hij. „Zij had stellig beloofd, om uiterlijk half negen hier te zijn en zij is anders altijd zoo stipt. Ik hoop niet, dat haar een ongeluk overkomen is!”

De dikke Baxter wilde hem geruststellen en zei:

„Komaan, zij is toch geen kind meer, dat, zonder

om zich heen te zien, langs de straat loopt. Zij zal misschien, zooals dat bij vrouwen gewoonlijk het geval is, zich te lang met haar toilet hebben beziggehouden en eerst bij het laatste bedrijf komen; dan hebben wij toch altijd nog het genoeg om met haar na afloop der voorstelling in een restauratie te soupeeren.”

„Ik had beter gedaan, haar direct mede te nemen,” fluisterde de Rus tot zich zelf. „Het is nooit goed, zulke jonge menschen aan zich zelf over te laten.”

De inspecteur van politie klopte hem lachend op den schouder.

„Daarin hebt u gelijk, waarde Wassilleff, volkomen gelijk. Ik ben het geheel met u eens. Een mooi meisje zooals uw zuster, mag nooit aan zich zelve worden overgelaten, want in Londen krioelt het van gewetenlooze mannen, die er zich op toelagen om mooie, onervaren meisjes in hunne valstrikken te lokken — en des te beter zal het zijn als zij straks in ons gezelschap is, omdat ik meen, dat er geen veiliger geleide in het geheele koninkrijk bestaat dan dat van den inspecteur van politie van Scotland Yard!”

„Ik ben er zeker van, dat mijn zuster daarvan ook overtuigd is,” gaf de Rus ten antwoord.

Daarna gingen de beide heeren naar het buffet, dat zich in een der vestibules van den schouwburg bevond, waar zij begroet werden door een roodblonde, geblanke buffettuffrouw.

Baxter keek haar dadelijk verliefd aan.

„Geef ons twee glazen Irroy,” zei hij, „en als u wilt, schoonste aller stervelingen, drink dan een glas mee, daardoor zal ons de champagne lekkerder smaken.”

Hij wendde zich tot den Rus, die achter hem stond.

„Is het niet zoo, waarde vriend?”

„Wat is er voortreffelijker dan een glas champagne, dat iemand wordt toegediend door de hand van een schoone vrouw?”

De Rus wilde antwoorden, maar de woorden be-
stierven hem op de lippen. Hij werd doodsbleek.

Want achter hem werd een hand op zijn schouder
gelegd en toen hij zich omdraaide, stond een reus
tegenover hem, die hem vast hield.

„In naam der wet en die van het Britsche Koninkrijk
verklaar ik u tot mijn gevangene. Volg mij!”

„Wat wilt ge van mij?” riep de Rus en trachtte te
vergeefs de hand van den ander van zijn schouder vrij
te maken. „Laat mij los of ik begin zoo te schreeuwen,
dat alle menschen er op afkomen.”

De rechercheur tastte met zijn andere hand in den
borstzak en toonde zijn penning.

„In naam der wet verzoek ik u nogmaals om mij te
volgen en geen tegenstand te bieden!”

Toen verloor de Rus den moed. Hij scheen reeds
genegen om het bevel van den detective op te volgen
toen hij plotseling en onverwacht hulp kreeg van
Baxter.

Deze had, verbaasd als hij was, alles met open
mond aangezien.

Maar nu kwam er leven in hem.

„Man, wat mankeert je toch? Bent je misschien
krankzinnig geworden? Hoe durf je het wagen iemand
te arresteeren, die zich in mijn gezelschap bevindt?...
Je schijnt niet te weten wie ik ben, want anders zou
je zeker niet onbeschaamd genoeg zijn om zóó tegen
mijn vriend op te treden.”

De detective keek Baxter kalm aan.

„Ik weet zeer goed wie u bent, inspecteur, maar in
weerwil daarvan moet ik den man, dien ge uw vriend
noemt, toch arresteeren, want hij en niemand anders is
het, die voor eenige dagen de Bank van Engeland voor
een millioen heeft opgelicht. Het was ons ook bekend,
dat deze heer reeds gisteravond in uw gezelschap was.
U schijnt dus volstrekt niet te weten, met wien u te
doen hebt.”

Het gezicht van den inspecteur van politie werd
vuurrood van woede.

„Denkt gij, dat ik een idioot ben?” riep hij en zijn
bogen keken naar het talrijke publiek, dat schouder
aan schouder naar het buffet drong.

„Ik weet altijd, met wien ik te doen heb. Deze heer
is mijn vriend en de duivel zal je halen, als je hem
niet oogenblikkelijk loslaat en uit den schouwburg ver-
dwijnt. Ik dulde het niet, dat jij iemand, die zich in
mijn gezelschap bevindt, als een misdadiger vervolgt.
Mijn naam en betrekking staan borg voor de eerlijk-
heid mijner vrienden en als chef van de politie te Lon-

den en van het Vereenigde Koninkrijk Engeland be-
veel ik je om den man onmiddellijk los te laten en je
uit den schouwburg te verwijderen!”

De detective liet nu den Rus los en boog voor den
inspecteur van politie.

„Ik moet mij natuurlijk aan uwe bevelen onderwer-
pen en zal dus heen gaan. Maar voor de gevolgen moet
ge zelf instaan, inspecteur.”

„Natuurlijk sta ik daar zelf voor in!” riep Baxter,
„en ik verzoek je nu nogmaals om onmiddellijk den
schouwburg te verlaten en ons geen oogenblik langer
lastig te vallen want anders zou ik mij genoodzaakt
zien, tuchtregelen op je toe te passen.”

„Dat zal niet noodig zijn, omdat ik volgens uw
uitdrukkelijk verlangen den man niet arresteeren zal,”
antwoordde de detective en ging zonder te groeten
heen.

De opgewondenheid, die zich van het publiek had
meester gemaakt, verminderde langzamerhand. Baxter
had langen tijd noodig, voordat hij in zooverre weer
kalm was geworden, dat hij de champagne kon betalen
en weder met den Rus naar de loge kon terugkeeren.

Het gezicht van Djimitri Wassilleff was nog altijd
doodsbleek en hij beefde over al zijn leden. Geheel ont-
moedigd viel hij in zijn fauteuil neer en deed alle
mogelijke pogingen om zijn aandacht aan de voorstel-
ling te wijden, hetgeen hem echter niet gelukte, want
bij ieder geluid begon hij te beven en keek overal
schuw rond, alsof hij vreesde, dat de detective nog
eens zou terugkeeren.

Baxter, wien er veel aan gelegen scheen om de Russin
in een goede stemming te houden, verontschuldigde
zich bij haar gewaanden broeder over de treurige hou-
ding van den detective.

Wassilleff begon van tijd tot tijd eens te glimlachen
en werd in zooverre weer kalm, dat hij weer een ge-
sprek met den inspecteur kon aanknoopen.

De Russin liet echter den geheelen avond te ver-
geefs op zich wachten.

Toen het gordijn na afloop van het laatste bedrijf
zakte, verlieten de beide heeren den schouwburg in
zenuwachtige spanning. Hun ongerustheid over het
wegblijven der Russin had echter tweeërlei reden.
Want terwijl de inspecteur van politie het betreurde,
dat er nu van het souper, waarop hij den geheelen
avond gerekend had, niets terecht zou komen, kon de
Rus de gedachte niet van zich afzetten, dat hem juist
van hare zijde een ongeluk dreigde. Een ongeluk, dat
hij niet kende, waartegen hij zich niet verweren kon en

dat hij toch ieder oogenblik weer voelde naderen.

Voor den schouwburg nam hij afscheid van den inspecteur, die hem nogmaals zijn verontschuldigen aanbod.

Daarna ging hij alleen te voet naar het Imperial Hotel.

Hij gevoelde zich door hetgeen er was gebeurd zeer ter neergeslagen. Een doodelijke vermoeidheid overviel hem, doch de gedachte, waarom Wera was weggebleven, gunde hem geen rust.

Hoe nader hij bij zijn hotel kwam, des te meer verhaastte hij zijn schreden, totdat hij eindelijk als een opgejaagd hert door Piccadilly Street liep.

„Ik moet eerst weten, wat er is voorgevallen,” dacht hij bij zich zelf....

In de vestibule van het hotel trof hij den boekhouder aan, wien hij vroeg:

„Weet u ook waar mijn zuster is?”

De secretaris maakte een buiging en antwoordde:

„De dame heeft hedennamiddag met een tasch in de hand het hotel verlaten en is tot nu toe niet teruggekeerd, graaf. Haar koffers zijn nog op haar kamer.”

De Rus maakte een beweging, alsof hij een vuistslag in zijn gezicht had gekregen. Hij werd nog bleeker.

Terneergeslagen door al hetgeen was voorgevallen, keerde hij zich langzaam om en klom de trap op.

„Zij is weg. Zij heeft mij verlaten. Nu is alles afgelopen.”

Hij had de Russin hartstochtelijk lief gehad; hij had er de laatste dagen over nagedacht hoe mooi het zou zijn, wanneer zij beiden — Wera en hij — met de gestolen millioenen zich in een ver afgelegen oord konden vestigen. Deze wenschen hadden gedurende de laatste maanden al zijn gedachten beziggehouden, hem geen oogenblik rust gegund en hem steeds verder gevoerd op den weg der misdaad. Maar nu, terwijl zijn wenschen reeds bijna vervuld waren, had zij hem verlaten en was stilletjes weggevlucht.

En toen hij over dit alles nadacht, ging hij met het hoofd in het kussen op den divan liggen. Hij dacht er thans niet aan, dat hij deze vrouw als een beest behandeld en haar geslagen had als een hond.

Hij voelde slechts dat hij ellendig en wanhopend was.

Toen de klok van de Trinity-kerk het zesde uur in den morgen verkondigde, stond hij op.

Hij liep naar het venster, schoof de gordijnen ter zijde en keek naar de reuzenstad, waarover een grijze

nevel hing, en toen dacht hij: „Nu moet ik weg van hier.”

Hij keek in een dienstregeling na, wanneer het eerstvolgende stoomschip van Southampton naar Amerika zou vertrekken.

Als hij zich haastte, kon hij dat nog bereiken.

Haastig wierp hij alle kleeren, die van hem en Wera nog aanwezig waren, in de groote koffers, sloot ze dicht, betaalde zijn rekening en gaf bevel, dat de koffers naar den trein moesten worden gebracht, die naar Southampton ging.

Daarna verliet hij het hotel, nam een huurrijtuig en reed naar het station.

Toen de trein de millioenenstad verlaten had, leunde hij achterover in de kussens, sloot de oogen en viel in slaap; hij ontwaakte niet voordat de trein aan het hoofdstation te Southampton stil hield. — — —

De prinses „Albertina”, zoo heette de boot, lag reeds aan de groote pier gemeerd. Wassilleff voorzag zich van een billet en zag, dat zijn koffers nog juist bijtijds op de boot werden gebracht.

Toen de Rus het bagagegebouw verliet om aan boord te gaan, zag hij plotseling in zijn nabijheid den detective, die hem den vorigen avond in den Drury-lane-schouwburg arresteeren wilde, thans vergezeld van nog eenige andere heeren.

De heeren kwamen naar hem toe.

Toen begreep de Rus, dat zijn spel verloren was. Hij wist, dat hij thans zijn noodlot niet meer ontgaan kon, want hij had nu geen inspecteur van politie bij zich, die hem beschermen kon.

De detective had hem sedert gisterenavond, in weerwil van het verbod van Baxter, niet uit het oog verloren en was hem met denzelfden trein gevolgd.

„Levend zult ge mij niet hebben!” fluisterde hij, terwijl hij zijn rechterhand in een der zakken van zijn pels verborgen hield.

Toen de detective, die op den voet door zijn begeleiders gevolgd werd, nog ongeveer vijf schreden van den Rus verwijderd was, hield hij deze hand plotseling te voorschijn en de loop van het browningpistool flikkerde in het zonlicht. De wijsvinger van den Rus werd aan den haan van het pistool gezet. Een hevige knal — en de man viel stervend neer, juist op het oogenblik, toen de detective hem het wapen wilde ontrukken.

De kruitdamp vloog over de haven.

— — — — —
Intusschen was de ontmoeting, die Baxter den vori-

gen avond in den Drurylane-schouwburg met den detective had gehad, bekend geworden.

Toen nu uit Southampton het bericht kwam, dat Wassilleff, om aan een arrestatie te ontkomen, zich had doodgeschoten en dat men in zijn in beslag genomen bagage het geheele bedrag van een miljoen pond sterling, dat hij aan de Bank van Engeland had opgelicht, had gevonden, toen verschenen den volgenden dag in de Londensche bladen met groote letters gedrukte artikelen, die Baxter blameerden en die tot opschrift droegen:

Baxter laat de misdadigers ontvluichten!

Baxter is benoemd tot eerevoorzitter van het Internationale dievenverbond!

Toen de dikke inspecteur van politie den volgenden morgen bevend van woede en zoo rood als een kreeft in zijn bureau kwam, toen legde de „vloot” hem de courantenartikelen voor en zei:

„Waarde Inspecteur, ge hebt u bij mij er dikwijls over beklagd, dat het publiek altijd partij kiest tegen de politie. Maar door wat ge nu weer hebt uitgehaald en wat de morgenbladen mededeelen, krijgt het den schijn, dat ieder een verdienstelijk werk doet, die zich tegen de politie verzet.

Als ge zoo verder blijft doen, dan bestaat er alle kans, dat ge door het groote vertrouwen, dat het publiek in u stelt, nog wel eens tot lid van het parlement zult gekozen worden.”

Daar de woede van den inspecteur van politie reeds tot het kookpunt was gestegen, kan men wel begrijpen, dat hij geen lust gevoelde om zich ook nog bespottelijk te laten maken door zijn ondergeschikte.

Hij sprong dus op — de „vloot” eveneens. Hij stroopte zijn mouwen op — de „vloot” deed hetzelfde en toen begon de vechtpartij weer opnieuw.

Een wonder.

Mijn lieve kleine Rosa-Marie! — — — ik kan mij er nog niet in denken! En dat juist jou al dat verdriet moet overkomen! Tante Steffi heeft mij alles geschreven! En ik ben diep geschokt. Je arme vader! Hij was altijd zoo goed. Geloof mij, lieveling, de braven overkomt meestal het ergste verdriet!

En je geeft nu muzieklessen, kleine? Ben je daar dan niet veel te koel voor? Maar waarom vraag ik dat! Daar ik immers uit eigen ondervinding weet, hoe onverbiddelijk het leven zijn kan! Kon ik toch maar helpen, Rosa-Marie! Hoe arm ik eigenlijk ben, weet niemand, ook jij bent dat nooit gewaar geworden. Dit is nu misschien een domme trots, maar die zit nu eenmaal in mijn bloed. Ik wilde van niemand eenige hulp hebben, zelfs niet van mijn liefste vrienden. En in zoo verre heb je gelijk gehad, Rosa-Marie, dat je onmiddellijk de handen uit de mouw hebt gestoken. Weldaden aan te moeten nemen is bitter, al komen ze ook uit het hart.

Werkelijk, toen ik onlangs van je besluit hoorde zag ik je in mijn gedachten en wat denk je dat ik oude, onverbeterlijke zottin deed? Ik smeekte onzen lieven Heer in den Hemel, dat Hij een wonder zou doen.

Hij moge je voor zorg en ellende bewaren en de zon weer over je laten schijnen!

Ach, lief kind, ik blijf altijd de oude. De oude jongejuffrouw met een bril op den neus, die het leven nooit van de goede zijde gezien heeft. Ik blijf de kleine, arme Peters, die men wel een beetje lief heeft gehad en die de kleine meisjes die men haar toevertrouwde, zoo goed verzorgde.

En nu, lief kind, nu zit ik in een verlaten hoekje

en wat zou ik hier voor mijn lieveling kunnen doen?

En toch, Rosa, ik wil verder bidden, hoe dwaas het ook moge klinken.

Denk niet, dat ik ga zitten en de handen vouw, maar als er weer zoo'n echt kinderlijk gevoel over mij komt, dan ga ik bidden en smeeken. Geloof mij gerust, mijn kind, dat ik dat doen kan totdat ik tot tranen toe geroerd word.

Daarna gevoel ik mij steeds verlicht.

Jij waart altijd een ontwikkeld kind, Rosa-Marie, en uit je brieven heb ik in den loop der jaren gezien, dat je je verder ontwikkeld hebt en je eigen weg volgt.

Maar, lief kind, met het recht, dat mijn genegenheid voor je mij geeft, verzoek ik je uitdrukkelijk: sluit voor sommige dingen je oogen en keer terug tot de naïve vroomheid, die wij in onze jeugd geleerd hebben.

Daarin ligt een onnoemelijke weldaad, die een dieperen zin heeft.

Ik schrijf je spoedig weer; intusschen denkt iederen dag aan je

Je oude getrouwe,
T. A. PETERS.

„Wel, hoe gaat het?” vroeg Lorre, toen zijn meesters ademloos het bescheiden kamertje binnentrad.

De oude jongejuffrouw ging naar de papegaai en krouwde het dier den kop. Bij zich zelf scheen zij te denken: het gaat mij niet goed. De eenige, die de oude vrouw genegen bleef, verkeert in bitteren nood.

Maar het verdriet van haar meesteres scheen Lorre onverschillig te laten; zij hield er van, dat men veel

notitie van haar nam en daarom hield zij den kop scheef en vroeg herhaaldelijk: „Wel, hoe gaat het?”

Dexe vraag klonk als een menschelijke stem. En als de papegaai dadelijk daarna den kop ophief en er op volgen liet: „Heel goed!” dan was het treurig neerhangende hoofd bijna in staat om te glimlachen.

Maar Thea Peters wendde haar hoofd bedroefd om naar haar lieveling, nam het dier daarna op haar schoot en zei, tot tranen toe bewogen en alsof de vogel ieder woord verstaan kon: „Het spijt mij, dat ik daaraan niet dadelijk gedacht heb, Lorre! Hoeveel ik ook van je houd en hoe zeer ik je ook missen zal, je moet naar Rosa-Marie! Vandaag nog, opdat ik niet weer van mijn besluit terug kom. Zie, ik heb het kleine meisje lief gehad als mij zelve. Zij heeft een hart van goud en nu is zij geheel alleen, want Petertje kent de menschen. Vele jaren lang ben je mij tot troost geweest, Lorre en nu zul je mijn goede voornemens sterken, niet waar?”

Wees nu maar niet treurig, omdat je tijdens de reis in een kooi moet; ik kan daar niets aan veranderen! Tot dank zullen lieve, kleine vingers je streelen en je zult eens zien, welk een zachtzinnige meesteres je krijgt in plaats van het oude Petertje!” — —

Maar voorloopig liet Lorretje zijn nieuwe, zachte meesteres niet zoo ver komen dat zij hem streelen kon.

Zij was over de ongewone gevangenschap zóó boos, dat zij door het slaan met de vleugels zulks te kennen gaf, nog vóórdat Rosa-Marie haar aanraken kon.

Rosa had de kooi met den levenden inhoud op een tafeltje bij de geopende balcondeur gezet en nu keek zij verschrikt naar alle kanten en zag niets van de groen gevederde gast.

Zij nam den brief van Peters nog eens in handen en las de lieve woorden, die er in stonden.

Zij begon zachtjes te schreien.

Intusschen zat Lorretje op een bloemenstandaard in de met gras overdekte waranda van mevrouw Sanger, hield den kop op zij en zei tot den binnenkomenden heer: „Wel, hoe gaat het?”

Op het ernstige laat van den man kwam een blik van verwondering.

„Wat is dat, moedertje?!”

„Altijd maar vroolijk zijn!” zei Lorre en hief haar kop op.

De oude dame moest hartelijk lachen.

Daarop zei zij: „Mijne verwondering was even groot als die van jou. Ik zit hier asperges te schillen en hoor dezelfde vraag, die tot jou gericht werd; met een potserlijken stap komt het beest naar mij toe. Het kijkt

mij aan en schijnt in het eerste oogenblik zeer teleurgesteld te zijn.

Maar daarop zei het: „Altijd maar vroolijk zijn”, en klom op den bloemenstandaard.

Ik heb het arme beest voorloopig maar laten zitten, want het schijnt totaal uitgeput te zijn en ik denk zeker, dat het behoort aan het in het zwart gekleede, blonde meisje, dat sedert eenigen tijd over ons woont. Zij stond een poos geleden op het balkon en keek bedroefd naar alle kanten. Ik had Doris er heen kunnen sturen, maar daar jij ieder oogenblik kon komen, wilde ik gaarne, dat gij het beest zaagt.”

Heinz Sanger — die evenals zijn overleden vader dokter was — ging voorzichtig naar den vogel toe.

Maar Lorretje verroerde zich niet, deed alsof zij thuis was en was blij dat men haar rustig liet zitten.

De jonge dokter was naast den standaard gaan zitten en zei tot zijne moeder: „Ik ga zelf even naar de overzij. Ik ken vrouw Martens en de kamer met het balkon behoort aan de weduwe van den onderwijzer.”

Mevrouw Sanger vond dit goed en keek met spanning naar haar zoon uit, toen deze nog ernstiger dan gewoonlijk na een lange poos van de overzijde terugkwam.

„Denk eens aan, moeder,” zei Heinz en ging naast de oude dame zitten. „De jonge dame aan de overzijde is de dochter van fabrikant Lindner, die zich eenige weken geleden doodgeschoten heeft.

Ik heb haar zelf gesproken en kan u niet zeggen, hoe vreeselijk haar gelaat mij ontroerd heeft. Het meisje schijnt teer en liefvallig en zoo aangedaan door haar treurige omstandigheden, dat ik als dokter nog nooit zulk een diepen indruk gekregen heb. Ik zou wenschen, dat ik het meisje eenigen bijstand kon verleen. Vrouw Martens zegt, dat zij muzieklussen geeft.”

Na eenig nadenken zeide de moeder van den dokter: „Ik, als vrouw, zou het arme meisje misschien bij mij kunnen nemen. Laat ons het eens probeeren. Ik weet niet, hoe het komt, maar het stille meisje heeft mij van het eerste oogenblik af aan belang ingeboezemd.”

„En ook mij, moeder. U weet, dat al mijn gedachten door mijn verantwoordelijk beroep worden ingenomen....”

Nauwelijks twee maanden daarna ontving Thea Peters van een onbekende hand den volgenden brief:

„Zeer geachte mejuffrouw Peters!

Vergeef een oude vrouw, die u zeker niet meer geheel onbekend is, deze vertrouwelijke regelen. Ik weet stellig, dat u door onze Rosa wel iets van mij weet en daarom heb ik haar verzocht de eerste te

mogen zijn, die u mededeelt dat uw beden en smee-
ken verhoord zijn en een wonder gebeurd is.

Sedert gisteravond zijn het lieve, zwaarbeproefde
meisje en mijn goede zoon Heinz een bruidspaar.

Ik gevoel mij zeer gelukkig, juffrouw Peters, en
kan niet nalaten om in mijn gedachten uw handen
te vatten en u hartelijk te danken, dat door u alles
zoo goed terecht gekomen is.

Ik weet, wat een dier kan zijn voor een eenzaam
mensch en hoeveel pijn uw hart moet geleden heb-
ben toen ge uw lorretje in zijn gevangenis eigen-
handig naar de boot gebracht hebt. Maar of wij
zonder den vogel in het bezit gekomen waren van
onze blonde lieveling, dat weten wij niet!

In een groote stad gaat men immers elkander,
ook wanneer men onder een en hetzelfde dak
woont, meestal onopgemerkt voorbij!

Maar dat alles zouden wij mondeling beter kun-
nen bespreken. Het hoofddoel van mijn brief is
om u uit te noodigen, mij spoedig te bezoeken.

Rosa-Marie en Heinz wenschen spoedig te trouwen
en mijn zoon stelt zich voor vier of vijf weken
vacantie te nemen om met zijn jonge vrouw op reis
te gaan.

En daar u ons het niet weigeren zult om bij het
huwelijk tegenwoordig te zijn, verzoek ik u be-
leefd doch dringend, om gedurende de afwezig-
heid van het jonge paar bij mij te blijven! Wij
kunnen dan de woning van onze kinderen in orde
maken.

Wij zullen elkaar zeer zeker wel begrijpen, want
ook ik ben van de oude school.

Tegelijkertijd kunnen wij met ons vieren dan
beraadslagen over de toekomst van lorretje.

In allen gevalle verzoek ik u spoedig te schrijven
aan uw gelukkige, dankbare vrienden.

Uwe u hartelijk liefhebbende

MARGARETA SÄNGER."

„Lieve hemel," zuchtte Peters. „Lieve, goede tijd,
het wonder is gebeurd!"

Vergelding.

De kleine Werner was ons eenig kind en onze lieveling. Hij was ons des te dierbaarder geworden, doordat wij het alleen aan de moedige daad van een vreemdeling te danken hadden, dat hij in het leven was gebleven.

Ik ben van beroep fotograaf en ten tijde der geschiedenis, die ik hier vertellen wil, was mijn atelier gevestigd in een der westelijke voorsteden van de residentie.

Op zekeren dag was ik er juist mede bezig om een dozijn cabinetportretten, die een klant besteld had, gereed te maken, toen ik op straat een vreeselijken gil hoorde.

Ik liep naar het venster en zag juist nog, dat de paarden van een equipage mijn kleinen Werner verpletterd zouden hebben, toen juist nog bijtijds een man in de grootste haast kwam aansnellen en mijn kind redde.

Nog een enkel oogenblik en het kereltje zou gedood of voor zijn geheele leven verminkt zijn.

Maar nu kwam hij er gelukkig met den schrik af. Zoo snel als ik maar kon, liep ik naar de straat en nam mijn schreiend kind uit de armen van den vreemdeling in ontvangst. Ik verzocht hem om mede naar mijn huis te gaan en daar den dank te ontvangen van mijn vrouw en mij, maar daarvan wilde hij niets nooren.

Ik vroeg hem toen, of hij mij later bezoeken wilde, en of hij niet zoo goed wilde zijn, mij zijn adres te geven of zijn naam te noemen, maar ook dat wilde hij niet. Hij trok zijn hand uit de mijne terug, stoorde zich niet aan de eerbetuigingen van het publiek en ging kalm heen.

Het was voor ons natuurlijk pijnlijk, dat het ons op deze wijze niet mogelijk was, onze dankbaarheid te kunnen betuigen aan den redder van ons kind.

Zoo goed als het kon, gaf ik mijn vrouw een beschrijving omtrent zijn persoon en daarom letten wij voortaan op alle menschen, omdat wij hoopten, den moedigen man, die het leven van onzen Werner gered had, nog eens te ontmoeten.

Zoo verliepen er verscheiden maanden, maar wij hoorden of zagen niets meer van hem.

Het liep tegen het einde van Juli, en in zaken was het zeer stil. Ik zat in mijn atelier en was in gedachten verdiept, toen mijn oude vriend Wilhelm Gläsner mij op zekeren dag kwam bezoeken.

Wilhelm was kamerdienaar bij een gepensionneerd generaal, die in een der voorsteden in een elegante villa woonde en daar Wilhelm nogal veel ledigen tijd had, interesseerde hij zich onder anderen voor photographie.

„Wel, Buchholz, oude jongen, je trekt een gezicht, zoo donker als je portretten”, zoo luidde zijn joviale begroeting. „Wat mankeert je toch? Gaat het je niet goed in zaken?”

„Het kan niet slechter”, antwoordde ik.

„Dan wil ik er een stootje aan geven”, zeide hij. „Leen mij namelijk voor eenige weken een van je toestellen. Ik wil je daarvoor betalen. Mijn principaal is op reis naar Zwitserland en daar ik nu zeer veel vrijen tijd heb, wil ik eens zien, of ik als amateur-fotograaf iets doen kan. Jij zult later wel zoo goed zijn, de platen voor mij te ontwikkelen, niet waar?”

„Met genoegen”, antwoordde ik. „Ik heb hier een zeer goed toestel, dat geschikt is voor opnamen in de open lucht.”

Wij waren het spoedig eens. Het toestel, dat ik Gläsner leende, bevatte in het geheel een dozijn platen. Het was zóó ingericht, dat alle twaalf gebruikt konden en eerst uit het toestel behoeften genomen te worden, wanneer ze ontwikkeld werden.

Gläsner nam het toestel onder den arm en ging vroolijk en opgewekt heen. Ik had hem voor het laatst gezien.....

De nadere omstandigheden omtrent zijn dood vernam ik van den rechter van instructie, toen ik door dezen als getuige gehoord werd over de manier, waarop het toestel, dat men bij hem gevonden had, in zijn bezit was gekomen.

Men had mijn armen vriend namelijk vermoord. Van de omstandigheid dat zijn patroon op reis was, hadden inbrekers gebruik gemaakt, om in de villa in te breken.

Het lijk van den getrouwen bewaarder der villa werd in den tuin gevonden en het toestel lag op het dak van de broeikas.

Men veronderstelde (en deze veronderstelling scheen waarschijnlijk te zijn), dat Gläsner op het dak van de broeikas geklommen was, om een beteren kijk te hebben over hetgeen hij photografeeren wilde.

De misdadiger of misdadigers moeten hem daar gezien en op hem geschoten hebben. De inbraak moest met een groote brutaliteit over dag uitgevoerd zijn en de dief of dieven, die zeker dachten, dat zij door iemand bespied geworden waren, waren in grooten angst gevluht en hun poging om den buit in handen te krijgen, was mislukt.

Door het schot was de geheele buurt in oproer gekomen. Men trof Gläsner weliswaar nog levend aan, maar hij stierf na eenige minuten, zonder dat er meer een woord over zijn lippen gekomen was. In weerwil van de hooge belooning van 3000 Mark, die door Gläsner's principaal op de arrestatie van den inbreker gesteld was, kon men geen spoor van hem ontdekken.

Het toestel werd mij teruggegeven.

Gläsner bezat in de hoogste mate mijn genegenheid en achting en dat was voor mij reden genoeg om te hopen, dat zijn moordenaar aan de straffende hand der gerechtigheid niet zou ontkomen.

Maar de eene week na de andere verliep, zonder dat men hem ontdekte en reeds was de maand November — de stilste voor ons vak — in aantocht.

Juist nu zouden de 3000 Mark belooning mij zeer welkom geweest zijn, al mocht ik ook niet hopen, dat ik bij de arrestatie van den moordenaar van mijn vriend Gläsner een interessante rol zou spelen.

Op zekeren morgen was ik in mijn donkere kamer met het gereed maken eener bestelling bezig, toen ik het toestel liggen zag, dat ik Gläsner geleend had. Sedert ik dit toestel van de rechtbank terug had gekregen, had ik het niet meer in handen gehad, zoodat het nu onder de stof lag.

Ik bekeek het en dacht bij mij zelve: ik zou toch nog wel willen weten, of het Gläsner gelukt is een paar opnamen te maken.

Maar was de eerste plaat waarlijk wel gebruikt? Dat bleef lang een raadsel voor mij. In korten tijd hadden de chemicaliën, de plaat met een dun vlies overtrokken en men kon bemerken, dat de plaat niet alleen gebruikt was, maar, wat meer beteekende, dat de opname ook gelukt was.

Aanvankelijk bleef de opname zeer onduidelijk,

maar langzamerhand werd zij meer kenbaar.

De opname was duidelijk te herkennen, zij vertoonde de gestalte van een man. En merkwaardig! hij scheen hard te loopen en hield een revolver, waarvan de loop naar de hoogte gericht was, in de hand! „O, mijn God”, riep ik, „de moordenaar van Gläsner! Gläsner moet hem dus gezien en nog gekiekt hebben. Daarop moet de kerel opgemerkt hebben, dat hij bespied werd en heeft toen geschoten.”

Het draaide mij in mijn hoofd. Hier, in mijn hand, had ik een stommen getuige die omtrent den moordenaar geen twijfel overliet. Ik kon den man, die mijn vriend neergeschoten had, aan den aardschen rechter overleveren en ik kon zijn dood wreken.

Daarbij kwam nog een belooning van 3000 Mark! Die zou ik immers ook ontvangen en ik kon ze juist nu zeer goed gebruiken. Ik behoefde dan niet bang te zijn voor den naderenden winter, het bedrag zou toereikend genoeg zijn tot het voorjaar en dan zou ik weer vele bestellingen krijgen.

Slechts nog eenige oogenblikken en dan zou mijn geoeffend oog wel in staat zijn om de gelaatstrekken van den man te herkennen. Ik hield de plaat tegen het licht. Groote hemel! deze trekken en dezen kortgeschorren baard kende ik immers; ach, ik kende ze maar al te goed! De man, die mijn besten vriend vermoord had, was dezelfde die mijn geliefd kind van den dood gered had!

Ik moest mij aan een stoel vasthouden en mijn oogen schenen uit hun kassen te rollen. Ik waagde het niet, nog eens het gezicht aan te zien, het was te verschrikkelijk! Geen twijfel meer, hij was het! Wat moest ik doen? In mijn gedachten doorleefde ik nog eens het vreeselijke oogenblik, waarop ik mijn kind uit het hem dreigende doodsgevaar zag redden.

Maar tevens riep een stem mij toe: Oog om oog, tand om tand! Wat zou ik doen? Hij had eens mijn kind, mijn eenigst kind gered. Zou ik op mijn beurt nu hem redden? Maar hij was en bleef toch een moordenaar, en de roepstem naar vergelding klonk als de donder in mijn ooren.

Gedurende een oogenblik haalde ik ruimer adem. Ik vond troost in de gedachte, dat ik hem misschien nooit weer ontmoeten zou; de wereld is immers groot.

Toen ik nog nadacht over de onwaarschijnlijkheid, dat ik den man nog weer eens ontmoeten zou, hoorde ik dat de kleine Werner vlug de trap kwam oploopen.

De deur van de donkere kamer was gesloten, hij kon dus niet binnenkomen en dat was ook maar goed,

want als het kind mijn gezicht gezien had, zou het zeker verschrikt geworden zijn.

„Papa! Papa!” riep de kleine en trommelde met zijn handjes op de deur. „Papa, waar bent u toch? Maak toch dadelijk open, papa!”

Ik vroeg den jongen met belangstelling wat hij wilde. Ik zei hem, dat ik het zeer druk had en niet gestoord worden mocht. Ik beefde aan al mijn leden en kon mij nauwelijks staande houden.

„Maar u moet komen, papa!” riep mijn kind. „Hij is er.”

„Wie dan toch? Wie dan, Werner?” vroeg ik.

„De heer, die mij voor de paarden weggetrokken heeft, papa!”

Ik was bijna neergevallen. Alles draaide in mijn hoofd. Ik wist niet meer waar ik was. De man, dien ik hoopte nooit weer te zien, was nu hier in mijn woning! Ik luisterde opmerkzaam, maar kon geen lid bewegen. Ja, ik hoorde de stem van mijn eigen kind.

Hij riep hem toe, naar boven te komen, en ook spoedig hoorde men op de trap naderende voestappen.

Eens, op een tijdstip toen ik aan mijn gevoelens geen weerstand kon bieden, had ik dezen man beloofd, om, zoodra de gelegenheid zich aanbood, hem te zullen vergelden, dat hij mijn kind gered had. Hij was nu volkomen in mijn macht. Zou ik een redder voor hem zijn en hem behoeden voor de bijl van den beul?

Mijn kleine Werner klopte nu luider aan de deur.

Er was slechts één enkel bewijs voor de schuld van dezen man, namelijk het portret op de plaat, dat den man vertoonde op het oogenblik dat hij schoot en dat tevens het portret was van den redder van mijn kind.

Wederom riep mijn zoontje mij.

Ik hield de plaat hoog boven mijn hoofd en liet haar

toen met alle kracht op den grond vallen. Zij verbrijzelde in duizend stukjes — de stomme getuige was voor altijd verdwenen!

Ik snelde naar de deur en opende die. Daar stond mijn kind, dat *hij* aan de hand hield. Ik onttrok hem den jongen en drukte hem aan de borst, en de man scheen zeer goed te begrijpen wat dit moest beteekenen. Hij keek mij een oogenblik aan en trachtte te spreken.

„Geen woord! Geen enkel woord!” riep ik hem toe. Ik wees met de hand naar het toestel en toen hij dat zag, kreeg hij een lijkkeur. Het kwam mij een oogenblik voor, alsof hij zijn hand tegen mij en het kind, dat ik in mijn armen hield, wilde uitsteken.

Maar toen vielen zijn blikken op de glasscherven, die op den grond lagen.

Blijdschap en dankbaarheid verschenen op zijn gezicht — hij had genoeg gezien om alles te weten.

„Ga heen!” riep ik hem toe, „ga heen! Ik heb mijn woord gehouden en mijn schuld aan u ruim betaald. Neen, neen, uw hand kan en mag ik niet aannemen. U hebt mij eens een mij dierbaar leven geschonken, thans schenk ik u daarvoor het uwe.”

Toen hij de trap afgang, keek ik hem na. Herhaaldelijk keek hij om naar mij en mijn jongen, dien ik nog steeds op den arm had.

Sedert dat uur heb ik hem nooit meer gezien.

Mijn vrouw heb ik alles verteld, mijn kind was nog te jong om het te begrijpen. Maar ik geloof toch, dat hij er wel iets van gevoeld zal hebben, dat er voor zijn oogen iets heel verschrikkelijks gebeurd was, want hij heeft nooit meer gesproken over den man, die hem voor de paarden weggetrokken heeft.

De volgende aflevering (No. 95) bevat:

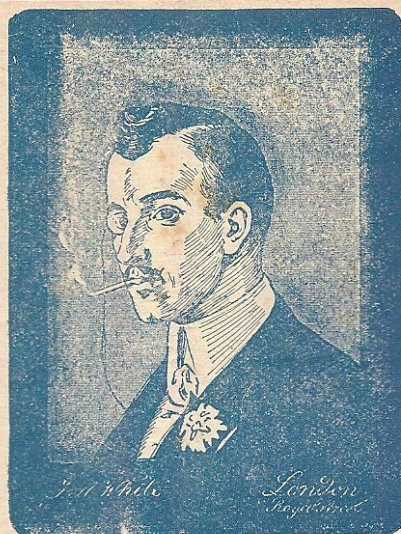
„De reisclub van Rumneus”.

MARA-MARIS
CIGARETTES EGYPTIENNES
OVERAL VERKRIJGBAAR.

Belooning: 1000 pond sterling.

Wie
kent
hem?

Dat vraagt men in
Scotland Yard!

Wie
heeft hem
gezien?

Dat vraagt heel Londen!

Lord Lister genaamd John C. Raffles, de geniaalste aller dieven

brengt alle gemoederen in beweging, is de schrik van woekeraars en geldschieters; ontroofd hun door zijn listen hunne bezittingen, waarmede hij belaagde onschuld beschermt en behoeftigen ondersteunt.

Man van eer in alle opzichten

spant hij wet en gerecht menigen strik en heeft steeds de voorvechters van edele levensbeschouwing op zijn hand, nl. allen, die ervan overtuigd zijn, dat:

Ongestraft veel misstanden, door de wet beschermd, blijven voortwoekeren.

Men leze, hoe alles in het werk wordt gesteld, **Lord Lister**, genaamd **John C. Raffles**, den geniaalsten aller dieven, te vatten!

WARRANT OF ARREST.

Be it known unto all men by these presents that we hereby charge and warrant the apprehension of the man described as under:

DESCRIPTION:

Name: Lord Edward Lister, alias John C. Sinclair.
Age: 32 to 35 years.
Height: 5 feet nine inches.
Weight: 176 pounds.
Figure: Tall.
Complexion: Dark.
Hair: Black.
Beard: A slight moustache.
Eyes: Black.
Language: English, French, German, [Russian, etc.]

Special notes: The man poses as a gentleman of great distinction. Adopts a new rôle every other day. Wears an eyeglass. Always accompanied by a young man — name unknown.

Charged with robbery.

A reward of 1000 pounds sterling will be paid for the arrest of this man.

Headquarters — Scotland Yard,

London, 1st October 1908.

Police Inspector,
Horny.

Vertaling:

Bevel tot aanhouding.

Wij verzoeken de aanhouding van den man, wiens beschrijving hier volgt:

Beschrijving:

Naam: Lord Edward Lister, genaamd John C. Raffles.
Leeftijd: 32—35 jaar.
Lengte: ongeveer 1,76 meter.
Gewicht: 80 kilo.
Gestalte: slank.
Gelaatskleur: donker.
Haar: zwart.
Baardgroei: kleine snor.
Oogen: zwart.
Spreekt Engelsch, Fransch, Duitsch, Russisch enz. enz.

Bijzondere kenteekenen: Het optreden van den man kenmerkt zich door bijzonder goede manieren. Telkens een ander uiterlijk. Draagt een monocle. Is in gezelschap van een jongeman, wiens naam onbekend.

Moet worden aangehouden als dief. Voor zijn aanhouding betalen wij een prijs van 1000 pond sterling.

Het Hoofdbureau van Politie Scotland-Yard.

Londen, 1. Oktober 1908.

Inspekteur van Politie
(get.) Horny.

Roman-Boekhandel voorheen A. Eichler
Singel 236 — Amsterdam.